WILLIAM VOLTZ

Tajná mise

Knihovnička Perry Rhodan 92 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

Jsou lidé, u kterých práce s počítačem vyvolává komplexy méněcennosti.

Sedí před monitorem a nedokáží pochopit, že počítačový program umí rychleji a přesněji zpracovat logické argumenty. Takoví lidé pak snadno zapomenou, že to byli oni, kdo vlastně počítač stvořil, zadal mu úkoly a ty správné otázky.

U Walta Huntera toto nebezpečí ještě nehrozilo. Hunter měl pouze potíže s vlastní leností. Bylo mu proti srsti, že po něm počítač chce nějakou práci.

Jeden z psychologů Sluneční rozvědky ho označil jako flegmatika. Hunter tak skutečně vypadal už navenek, a to nejen díky rozložitosti své tělesné schránky.

V té chvíli dostal do ruky jakési výsledky.

„Hej, Bene!" zvolal.

Muž, který seděl opodál, vstal a šel k němu. Hunter zamával kartou s výsledky. "

„Hele, co myslíš, Že tím mají na mysli?" zeptal se.

Ben se zadíval na kus papíru jako na propečený stejk s křupavou vrstvou cibule.

„Eppan," řekl jen a zamlaskal.

Hunter kvitoval kolegovo nadšení se zabručením.

„Jasně," opáčil s nechutí. „Celá počítačová vyhodnocovací laboratoř Sluneční rozvědky se nachází na lovu molekulárních transformerů. Na rozkaz pana Mercanta." Nafoukl tváře, až vypadal jako křeček. „Jak jsem slyšel, starej dobrej Mercant neměl na práci nic jinýho, než poslat na Eppan rychlej křižník se dvěma mutantama, aby zjistil, Jestli ten tajuplnej Mataal zanechal stopy."

Zmáčkl několik tlačítek na klávesnici a podíval se na monitor. Ben se nad něj sklonil.

„Mercantův nápad je oukej," řekl. „Mutanti našli v Mataalově paláci podklady, podle kterých můžeme soudit na přítomnost lodí molekulárních transformerů."

Hunter kroutil hlavou.

„Lodě molekulárních transformerů," zopakoval. „Strašnej výraz."

„Sluneční říše má momentálně jenom jedinou šanci: musí získat silné spojence a přátele," vysvětloval Ben.

Hunter posměšně zafrkal.

„Už vidím Rhodana, jak se drží za ručičku s jedním tím mi-loučkým stvořením a jak špacírujou po hlavní ulici Terranie. Víš přece, jaký měl Everson s Mataalem problémy. Kdyby se tehdy Goldstein neuvolnil z duševního sevření molekulárního transfor-mera, pravděpodobně bychom tady dnes už neseděli."

Dosavadní výsledky vyhodnocovacího střediska Sluneční rozvědky přinesly určité stopy. Mercantovi mutanti přivezli z Ep-:
panu malé kovové fólie, které našli v Mataalově bytě. Dům falešného gladiátora zůstal Eppanery nedotčen, protože byli přesvědčeni, že se jejich slavný matador jednoho dne vrátí. '

Brzy se ukázalo, že fólie ukrývají záznamy. Specialistům se je podařilo rozluštit. První výsledky naznačovaly, že kromě Mataalovy ztroskotavší lodi má z neznámé mateřské planety molekulárních transformerů odstartovat další. Mataalova zpráva neprozrazovala nic o pozici mateřské sluneční soustavy Zato

však existovaly jisté naděje, že bude možné najít cílovou planetu druhé lodi.

„Nelámej si hlavu s myšlenkami svého nadřízeného," poznamenal Ben. „Poslední dobou se nám tady motali Skokani a Druufové. Nedá se říct, že by se k nám chovali nějak zvlášť mile. Pokud se nám podaří objevit molekulární transformery a získat jejich přátelství, pak se budeme cítit bezpečněji." . -

Hunterova touha po bezpečí patrně dávno pohasla, protože se posměšně uchichtl. . . .

Počítač přerušil jejich úvahy. Vyhodnocovací sektor se hlásil. Hunter zmáčkl několik tlačítek.-' - • '. '

„Jde o určení místa," poznamenal. „Mercant by moc rád věděl, s jakou jistotou můžeme určit druhou cílovou planetu molekulárních transformerů."

O dvě hodiny později měl výsledek v rukou. Počítač byl překvapivě pregnantní: cílovou planetu stanovil s jistotou na 95,639 procenta pravděpodobnosti.

^ -*' ^

Jeho velká holá hlava byla ověnčena řídkými zrzavými vlasy. 'Muž byl malý a tvářil se přívětivě. Kráčel po chodbě a zářil optimismem. Před jedněmi Širokými dveřmi se zastavil.

„Tady Mercant," řekl do mikrofonu ve stěně. „Smím vstoupit?"

„Prosím!" ozvalo se.

Allan D. Mercant dobře věděl, že přichází za člověkem, který je obtížen řadou starostí. Otevřel dveře a vesel.

„Helou," pozdravil ho Perry Rhodan a slabě se pousmál.

Mercant opáčil a bez dlouhých řečí položil na stůl složku.

„Posaďte se," vyzval ho Administrátor.

Šéf rozvědky poděkoval.

„Jedná se o Eppan," řekl a ukázal na složku. „Jistě si vzpo-

míináte na akci pod velením plukovníka Eversona. Mladý Goldstein tehdy zachránil posádku vesmírného člunu."

Rhodan se zamyslel. „Vy myslíte tu záležitost s tajuplnou bytostí, která silou svých parapsychických schopností dokáže ovlivnit a změnit molekulární strukturu hmoty?"

„Zcela správně, pane," potvrdil Mercant. „Přinesl jsem materiál, který vás jistě zaujme. Mí spolupracovníci z počítačového oddělení našli zajímavé věci."

Rhodan si přitáhl složku a otevřel ji. Chvilku ji mlčky pročítal a prohlížel. Mercant ho nerušil. Pak Rhodan tiše hvízdl.

„Takže vy jste přece jen spočítali, na které planetě museli molekulární transformeři přistát. Podle Mataalovy zprávy to byla loď osídlenců. Pokud už dorazila, její pasažéři musejí být na planetě."

Mercant se zatvářil spokojeně.

„Dotyčná sluneční soustava je v centrálním sektoru Galaxie," oznamoval. „Je zaznamenána v arkonidském katalogu jako Zelené slunce MEG-1453-AS-34. Vzdálenost k Zemi činí dvacet tisíc světelných let. My tomu slunci říkáme Greenol. Krouží kolem něj Šest planet. Nás bude zajímat jeho druhá planeta:
Moluk."

Naklonil se, vytáhl ze složky zelený list a podával jej Rhodanovi.

„Tohle je zpráva telepata Sammyho Goldsteina. Píše v ní o úžasných schopnostech molekulárního transformera, který jako černý pasažér pronikl na palubu Eversonova člunu. Plukovník ho přitom považoval za eppanerského domorodce."

Rhodan složil papír a zabubnoval prsty o desku stolu.

„Znám vaše úvahy," řekl Mercantovi. „Naše situace Je, upřímně řečeno, zoufalá. Pozice Země je v Galaxii bohužel už dobře známa. Sluneční říše je však ještě příliš slabá, aby se mohla ubránit. Atlan má svých starostí dost a nemůže nás podporovat tak, jak by sám určitě chtěl. Naopak: spíš bude potřebovat po

moc, od nás... Proto bych se spojil i s ďáblem/abych zachránil lidstvo. Naším cílem je hledat mocné spojence, abychom společně posílili Impérium." ,

„Ano, pane, to je i můj názor," souhlasil Mercant. „Pokus o spojenectví s molekulárními transformery se sice může otočit , jako bumerang proti nám, ale měli bychom to zkusit."

„Nechtě mi tu vaše podklady, prosím," řekl Rhodan.. „Já je prostuduji. Určitě bude lepší, když se nad nimi poradím s přáteli."

„Smím ještě něco, pane?" ., „Jistě." . -, ^ .

Rhodan mlčky vyčkával/

„Pošlete Eversona," řekl Mercant. „A Goldsteina,"

^ ^ ^

Když se Poul Weiss naklonil nad ochrannou mříž plošiny, mohl se bez problémů podívat k ostatním stojánkám. Mraky se roztrhaly a sluneční paprsky se odrážely od naleštěných povrchů kosmických lodí. Dole pod nimi se jako černí broučci pohybovali technici. ^

Montážní výtah zastavil a vedle Weisse vystoupil na plošinu Werner Sternal.

• „Prominenti se už shromáždili?" zeptat se. *i „To* my jsme těmi prominenty," vysvětloval Weiss. „Ledaže byste tak chtěl označit i toho nesnesitelného civilistu Dr. Mor-tona, který před několika minutami vstoupil na palubu."

Sternal zmizel ve vstupu zbrusu nového křižníku státní třídy. Jmenoval se MEXICO a měl jako všechny lodě jeho typu sto metrů v průměru a stopadesátičlennou posádku.

Weiss znal speciální úkol, který měl splnit. Pod velením plukovníka Eversona měli transitovat do vzdálenosti 20 000 světelných let od Země a materializovat v prostoru slunce Greenol,

aby pátrali po existenci molekulárních transformerů, kteří tam podle výsledků šetření Sluneční rozvědky měli žít.

Weiss jen nerad vzpomínal na zážitky, které ho před časem potrápily na palubě člunu typu Pulec. Nedokázal si představit, že by si mohli porozumět s bytostmi jako byl Mataal.

Díval se na Eversona a Scoobeyho, kteří přicházeli po kosmodromu. Deset mužů staré posádky Pulce mělo přijít na palubu , .MEXICA. Díky svým zkušenostem měli tvořit páteř posádky.

^ A ^

Křižník MEXICO vyklouzl z hyperprostoru a následky rematerializacního šoku odeznívaly. Poul Weiss se vzpřímil a promnul si oči.

V reproduktorech to cvaklo.

„Třetí transice skončena," oznamoval Eversonův hlas. „Nacházíme se v cílové soustavě. Vzdálenost od slunce Greenol představuje sto sedmdesát milionů kilometrů. Planeta Moluk se momentálně pohybuje na oběžné dráze za sluncem. Zatím se omezíme jen na dálkový průzkum, abychom zkontrolovali údaje hvězdného katalogu^*

Weiss se vyhoupl z pneumolůžka.

Do jeho kajuty bez zaklepání vstoupil astronom Pensteven. Myšíma očkama si měřil zívajícího Weisse.

„To je poprvé, co letím na takovou akci," oznamoval.

„Jo?" bez zájmu zabručel Weiss.

„Proč se velitel nepřiblíží víc k Moluku? Z téhle pozice toho moc nezjistíme."

„Zatím," vysvětloval Weiss, „se tady lidi nikdy neukázali. O zdejších Šesti planetách vůbec nic nevíme. Je zcela nesmyslné přistávat někde nazdařbůh. Zatímco bychom se procházeli někde po druhé planetě, ze čtvrté by na nás třeba mohli poslat armádu. Proto se nejdřív ze všeho musíme kapku porozhlédnout."

„Jistě," poznamenal netrpělivě astronom. „Pochopte, že mě to všecko neskutečně vzrušuje. Kdy asi tak přistaneme?"

Weiss nato zbrunátněl, což Penstevenovi stačilo, aby rychle opustil kajutu...

„Na obou vnějších planetách vládnou poměry jako u nás na Plutu," oznamoval právě Marcus Everson v palubním rozhlase. „Nelze předpokládat, že by nesly život. I vnitřní planeta odpadá, protože pluje tak blízko Greenolu, že její povrch patrně už dávno zkapalněl. Zajímavá jsou tedy Čísla dvě, tři a Čtyři."

První důstojník Scoobey řekl: „Zatím jsme nenarazili na žádné stopy života."

„Každopádně si to namíříme na Moluk," hlásil Everson. „Jsem přesvědčen, že specialisté rozvědky odvedli svou práci perfektně."

Weiss přijal tuto informaci se smíšenými pocity. Každá záležitost má dvě stránky, pomyslel si. Je to jako s padající mincí. Člověk nikdy neví, na kterou stranu dopadne.

^ -*- ^

Po dvanácti hodinách pozemského času vydal Everson rozkaz letět na Moluk. Kontrola charakteristik této planety vyšla dobře. . • '

Everson nasměroval křižník k noční straně Moluku. Opatrnost byla v podobných případech zákonem. A už první poznatky individuálního dálkového zaměřovače mu nakonec také daly za pravdu:

Moluk byl obydlen!

' Spojaři se ihned pokoušeli zachytit nějaké vysílací signály, nicméně nenašli ani po několika desítkách minut intenzívní činnosti nic.

Moluk sliboval horké chvíle. Kdo na něm přistál, musel počítat s rozlehlými pouštěmi, nedostatkem vody a jen úzkým pru-

hem vegetace. Astronomové hovořili o průměrné teplotě kolem 42 stupňů Celsia na denní straně.

„Ve stínu," dodal Pensteven.

Vzduch byl však přesto dýchatelný. Kyslíku v něm bylo sice o něco méně než na Zemi, zato podíl vzácných, plynů tím vyšší. A zuřily tam písečné bouře.

I Mutant Goldstein se snažil zachytit nějaké myšlenkové signály živých bystostí.

Pátrali dalších 48 hodin. Nakonec Everson vydal rozkaz přistát na.noční straně Moluku.

^ ^ ^

Marcus Everson zamračeně sledoval matnou plochu obrazovky. Křižník se zvolna snášel k povrchu planety. Výškoměr ukazoval 142 metrů. Everson přikázal vypnout brzdné pohony, aby v té tmě nebylo vidět záři paprsků. Klesali jen silou antigravu.

Nalevo od Eversona stál navigátor Carmene. Jeho zjizvená tvář a černé oči umocňovaly dojem ze začínajícího dobrodružství...

Stalo se to 34 metrů nad povrchem.

Po Eversonovi jakoby hmátla pracka obra. Žaludek se mu měnil v rozmačkanou masu, udělalo se mu špatně a bylo mu na zvracení. Přestože to celé netrvalo déle než pár vteřin, stačil si uvědomit: .

Přestalo fungovat antigravové pole!

Ve stejném okamžiku přišel úder, který ho vymrštil z křesla. Instinktivně si oběma rukama chránil obličej a zatímco letěl napříč velínem, kdosi vykřikl a zhaslo světlo,

Everson narazil do něčeho tvrdého a pravým ramenem mu projela ostrá bolest. Obrazovky se tříštily, ze tmy se ozývalo sténání.

„Je někdo v blízkosti spínače nouzového osvětlení?" zeptal se Everson.

„Ležím přímo pod ním!" oznamoval Scoobey. „Ale taky na mně leží Bellinger a tudíž nemohu vstát."

Everson se musel pobaveně usmát, i když ho bolelo celé tělo. Uměl si představit, jak mohutný Bellinger dusí maličkého prvního důstojníka.

„Věřím, že to dokážu," ozval se jiný hlas.

Everson čekal. Někdo začal tiše klít. Nadával na antigrav.

Pak se rozsvítilo.

Velín vypadal jako po nájezdu Turků. Muži se váleli ve změti trosek a drátů. Jenom Carmene seděl v křesle, ale prohlížel si zraněné koleno. Asi mu na něj něco spadlo.

„Sundejte ze mě toho chlapa!" úpěl Scoobey.

Sternal a Landi popadli omráčeného Bellingera za ramena a odtáhli ho stranou.

Everson vzal do ruky mikrofon. „Tady velitel," řekl klidně. Doufal, že jeho hlas slyší všude na lodi. „Krátce před přistáním. nám přestal fungovat antigrav. Důvody tohoto výpadku zatím neznáme. Každý víte, co v takovém případě dělat. S okamžitou platností jednejte podle katastrofického plánu. Kromě toho vyhlašuji zvýšenou bojovou pohotovost celé posádky."

Přerušil řeč, aby kývnutím pozdravil Dr. Mortona, který se pravé vřítil do velínu k raněným a omráčeným.

„Tvrdé přistání nebylo tak zlé, abychom se museli obávat smrtelných zranění, jak doufám," pokračoval Everson. „Naši lékaři se postarají o raněné. Těžké případy odneste rovnou na ošetřovnu k Dr. Lewellynovi. Všichni nezranění technici prosím ihned zjišťujte rozsah škod. Očekávám vaše hlášení."

Sledoval, Jak Scoobey vstává a pomalu k němu míří. Bellinger byl pořád ještě v bezvědomí.

Everson si odkašlal, než znovu promluvil.

„Připomínám vám, že se nacházíme na cizí planetě. Momentální situace nám velí zvýšenou opatrnost. Nikdo neopustí loď bez výslovného povolení. Jsme na okraji rozlehlé pouštní oblasti.

II

Noc uplyne za sedm hodin. Pak teprve můžeme zahájit pátrání. Uvědomte si však, prosím, že nemáme možnost úniku. Další zprávy následují. Konec," ,

Scoobey si drbal zátylek.

„Nejdříve ze všeho bychom se měli postarat o klimatizaci," navrhoval. „Kvůli vzduchu. Nemusíme zbytečně vyčerpávat naše vlastní zásoby, když můžeme zpracovat zdejší planetární vzduch."

„To bude jen jeden problém," řekl plukovník.

„A ten další?"

Everson sevřel v ruce mikrofon.

„Spíš otázka než problém - chtěl bych vědět, proč nám přestal fungovat antigrav? Nebylo přece důvodu, proč se to stalo. Jediným vysvětlením je vliv zvenčí."

„To zní poměrně fantasticky," namítl Seoobey. „Snad to naši technici brzy zjistí."

V reproduktoru to cvaklo. „Tady technik Ferranion, pane," ozval se vzrušený hlas. \ „Co se děje?" zeptal se Everson.

„Špatné zprávy, pane. Při dopadu byl rozmačkán hangár se záchrannými a průzkumnými čluny. Bude zapotřebí rozsáhlých oprav, abychom ho opět mohli používat. Dva Čluny zůstaly nepoškozeny, ale nemáme jak odstartovat."

„Díky," zavrčel Everson.

„Takže jsme uvízli," suše konstatoval Carmene.

„Jste bystrej," sykl Scoobey, otočil se k Eversonovi a dodal, „Možná bychom oba ty čluny mohli demontovat a propasírovat je menším vchodem. Venku bychom je zase smontovali."

„Jak dlouho by to trvalo?" zeptal se Everson.

Scoobey pokrčil rameny. „Takové tři týdny," odpověděl. „Nebo i déle."

Přerušilo je zasténání. Edward Bellinger se probíral z mrákot. „Co se stalo?" zašeptal.

Zatímco mu Pensteven vysvětloval situaci, Everson zvažoval návrh svého prvního důstojníka.

„Myslím, že si námahu se záchrannými čluny odpustíme," rozhodl nakonec. „Soustředíme se na opravárenské práce. Neměly by trvat o nic déle."

Po dalších čtyřech hodinách byl Everson plně informován o rozsahu škod na lodi. Více než padesát mužů bylo zraněno natolik, že nemohli pracovat. Zůstávala tedy necelá stovka. Technici odhadovali, že MEXICO připraví ke startu během Čtyř týdnů.

Dvě přistávací teleskopické nohy se roztříštily-jako zápalky. Jedna se utrhla a zbývající byly pozohýbané.

Nejhorší škody však byly hlášeny z citlivého elektronického sektoru. Drahocenné měřící přístroje byly nenávratně zničeny, ze zaměřovačích přežil jenom jeden. Hmotový zaměřovač byl úplně zničen. Samotný hangár vypadal bezútěšně...

Superrychlý křižník státní třídy se proměnil ve vrak.

^ A ^

Everson vystoupil z otevřeného vstupu a zhluboka se nadechl. Byl jasný den a zelené slunce ještě nedosáhlo zenitu, nicméně rozžhavený vzduch se už mihotal nad pouští.

Napravo od MEXICA se táhl plochý pahorek, porostlý hubenými, téměř bezlistými rostlinkami.

„Podejte mi dalekohled," řekl Everson Weissovi, který stál vedle něj.

„Co doufáte, že objevíte?" zeptal se Goldstein.

Telepat měl levou paži v Šátku. Při pádu lodi si ji pochroumal. Everson si vzal dalekohled a přiložil jej k očím.

„Z tohoto místa neuvidíme nic," řekl po chvíli. „Kopec nám brání ve výhledu." Sklonil hlavu a svěsil ruce.

„Co budeme dělat?" zeptal se Weiss.

„Vyšleme expedici. Pomašíruje támhle' za ten kopec a zjistí, co je za ním. Pro začátek to bude stačit."

Kývl na Weisse.

„Vy si to vezmete na starost, Poule. Přiveďte Dr. Mortona. On vás společně s Goldsteinem doprovodí. Scoobey ať vám vydá zbraně."

Weiss zmizel se spokojeným úsměvem. Goldstein vyčkával.

.„Zvládnete to s tou vaší rukou?" zeptal se plukovník.

„Jistě, pane!"

Everson si všiml, že mladý mutant přece jen trochu zaváhal. To ho znejistilo. Položil mu ruku na rameno. „Nechcete mi něco říct?"

„Ano," vyhrkl Goldstein. „Od chvíle, kdy jsme přistáli, cítím, že mé telepatické schopnosti slábnou."

„Cože?" ujelo veliteli MEXICA. „Chcete tím snad naznačit, Že už nejste schopen pátrání po cizích myšlenkách?"

„Obávám se, že tomu tak je," přiznal Goldstein. „Mám velké potíže, pane. Navíc ještě cítím mentální tlak zvenčí."

Everson si ho prohlížel s rostoucím neklidem.

„Vysvětlete mi to," vyzval Goldsteina.

„Vaše myšlenky, pane, ke mně pronikají jen v jakési mlze," řekl a začervenal se. „Odpusťte, pane. Nemyslete si, že jsem chtěl vyzvídat. Byl to jenom bezděčný test."

„V pořádku," přikývl Everson. „Pokračujte."

Goldstein si otřel tvář. Na čele mu vyvstaly perličky potu. Vypadal velmi vzrušeně.

„To je těžké vysvětlování, pane. Představte si, že chcete Číst nějaký text v Šeru. Bude vám chvíli trvat, než ho přečtete."

„Rozumím," řekl plukovník. „Symptomy vám něco připomínají? Mataala nebo tak?"

„To ne," odpověděl mutant.

Everson se zamyšleně díval na poušť. Lehký vítr si pohrával s rostlinkami.

„Půjdete i přesto s Weissem na ten kopec?" »,Ano," odvětil rozhodně Goldstein.

' <- ^ ^

Tři postavy, dusaly pískem. Zanechávaly hluboké stopy.

Poul Weiss se zastavil. Obrátil se k MEX1CU. Opustili pochybné bezpečí křižníku. Weiss věděl, že ve zbraňových centrálách sedí za spouštěmi paprskových děl jeho kolegové a udržují se ve stálé pohotovosti. Na každý výstřel proti trojici průzkumníků by odpověděli střelbou.

Přesto se Weiss necítil dvakrát ve své kůži.

„Co se děje?" zeptal se ho netrpělivý Dr. Morton.

„Jenom jsem se otočil," informoval ho Weiss.

Doktor zavrčel a kráčel dál. Jakmile dorazili k prvním rostlinkám, Weiss se zastavil-

Ohnul se a promnul maličké lístky mezi prsty. Rozpadaly se. Weiss otevřel helmu a sfoukl si je z dlaně.

„Suché jako troud," řekl.

„Bude lepší, když si helmu zase rychle zavřete," varoval ho Dr. Morton.

Weiss utrhl větvičku a schoval ji do kapsy.

„Rád bych věděl, odkud ty suché věci berou vlhkost," zamumlal. „Stonek je dutý."

„Pojďte," naléhal Morton. „Musíme jít dál."

Lezli opatrně výš a výš po svahu. Byli pořád ve vzájemném spojení prostřednictvím helmových vysílaček. Tímto způsobem udržovali kontakt i s MEXICEM.

Čím výše se dostávali, tím hustší tam byl porost. Vynořila se nízká křoví.

Konečně byli dostatečně vysoko, aby viděli na opačnou stranu kopce. Krajina byla místy hustě porostlá a mezi křovími pobíhala ještěrko vitá zvířata.

„Podívejte se, Poule!" zvolal vzrušeně Goldstein. „Támhle naproti!" • Dr. Morton si zastínil oči. „Co je to?" zeptal se. „Město," opáčil prostě Weiss. •

. ^ JL ^

Skutečně to bylo nějaké město, když podle pozemských měřítek by bylo trefnější označení vesnice. Leželo mezi cizokrajnými lesy v nejhlubším místě údolí, jež se před průzkumníky rozprostíralo. Domy připomínaly košíky, z nichž žádný nebyl vyšší než čtyři metry. Stály těsně při sobě a byly potaženy zářivě bílým materiálem. Bylo tam vidět otvory dveří a oken. Zprvu se jich nezdálo být mnoho, ale když si člověk uvědomil, jak jsou nalepené těsně na sobě, mohlo jich být klidně něco pres tisíc.

Dr. Morton promluvil jako první.

„Vypadají primitivně," řekl. „Ty stavby mi připomínají úly. Pokud jsou bytosti uvnitř stejně pilné a zároveň nezákeřné jako včelky, mohli bychom být spokojeni."

„Goldsteine," obrátil se na telepata Weiss. „Co cítíte?"

„Nic," odpověděl Goldstein zlomeným hlasem.

„Nic? Co to znamená?"

„Nezachycuji vůbec žádné myšlenkové impulzy. Mé schopnosti.jsou vyhaslé."

„To přece není možné," vmísil se doktor. „Nemůžete mít zase docela obyčejný mozek."

„Ale je to tak."

. Weiss pozoroval město. Bylo tam snad něco, co by mohlo ovlivnit Goldsteinovy parapsychické síly?

Že by už narazili na stopy tajuplných molekulárních transformerů?

Ne, pomyslel si Weiss, v takových domech nemohou bydlet

technicky vyspělé bytosti. Pro Goldsteinovo chování musela, existovat jiná příčina.

„Vypadá to, že město bude obydlené," přerušil Dr. Morton své úvahy. „Ale nic živého nevidím."

„Půjdeme se tam podívat," navrhoval Weiss. ' „Stát!" ozval se ostrý hlas v jejich helmových vysílačkách. Byl to Everson. Bezděky se ohlédli k MEXICU. „Žádné hlouposti, Poule," varoval plukovník. „Nevíte, co tam na vás čeká. Musíme si to sídliště nejdříve pořádně prohlédnout."

Weiss svraštil čelo.

„Vypadá neškodně," poznamenal. „Jsme ozbrojeni a jsme ve spojení s lodí."

V té chvíli řekl Dr. Morton: „Nebude nutné chodit zářemi domorodci - jdou za námi sami!"

Kývl směrem ke stromům. Weiss klopýtl, když se prudce otočil. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Spoza stromů vedle vesnice vystoupila skupinka podivných bytostí a zvolna se blížila ke kosmonautům. Kráčely vzpřímeně, z čehož se dalo usuzovat na určitý stupeň inteligence.

Byli o něco vyšší než lidé. Měli dvě nohy a dvě ruce. Weiss si všiml, že mají podlouhlé, tykvovité hlavy. Jejich trup byl mimořádně krátký, zato nohy dlouhé a silné. Když se přiblížili, bylo vidět, že jejich pleť je nazelenalá a ústa připomínají kachní zobák.

Weiss vyslovil, co si ostatní mysleli: „Vypadají tak trochu jako čápi."

„Necítím je," řekl tise Goldstein. „Ale oni přece musejí vyzařovat nějaké impulzy."

„Něco nesou," zamumlal Dr. Morton a přimhouřil oči. „Vy to. vidíte, Poule?"

„Něco jako hole," řekl biolog. „Dřevěné klacky se zpevněným horním koncem."

Morton chytil svého druha za paži.

„Ty věcičky mi něco připomínají," oznamoval. Domorodci, kterých bylo zhruba třicet, se zastavili padesát metrů od nich. Než si doktor mohl vzpomenout, zahájili nepochopitelnou činnost. Vráželi své hole do země tak, aby zesílené konce zůstaly asi metr nad zemí. Mlčky se dívali .před sebe.

„Oni to podpalují," zvolal vzrušeně Weiss. „Koukejte, mají oheň!" Vzduch se otřásl třiceti explozemi. „K zemi!" zařval Dr. Morton. „Tváří k zemi!" „Co je to?" vzdychl Weiss, když padl na břicho. Cosi se dotklo jeho chodidel a klouzalo to po něm. Opatrně vzhlédl. Domorodci se k nim neuvěřitelně rychle blížili. Dr. Morton tasil paralyzátor a zahájil palbu. Goldstein a Weiss následovali jeho příklad. Ptačí bytosti se kácely, nervové dráhy jim vypovídaly službu.

Goldstein vytáhl jeden z oštěpovitých předmětů ze země. Ukázal jej Weissovi.

•

X

„Něco jako šíp," řekl biolog. „Vypadá to, že je z kovu. Špice je snad bronzová."

„Teď už vím, co mi to připomínalo," řekl Dr. Morton. „Silvestrovské rachejtle!"

„Máte pravdu," ujelo Weissovi. „To jsou primitivní rakety. Vpředu v hlavici nálož, v tomto případě ocelový hrot. Potřebují jenom zápalnou šňůru a explozivní látku."

Kolem dokola ležely další podobné zbraně.

V helmových reproduktorech se ozval Eversoriův hlas: „Pokuste se přinést dvě ty bytosti na palubu, Poule. Nyní se stáhněte zpět. Až se ostatní proberou, nebudou asi dvakrát milí.' .Nerad bych proti těm primitivům použil paprskomety."

Weiss se bolestně pousmál. Vypadalo to, že Rhodanova naděje ohledně silných spojenců z této planety bude planá. Zbraně ptačích bytostí by v galaktických válkách neobstály. Podobné, rakety použili Číňani už v roce 1232 při obraně Kaifung-Fu.

: ^ A ^

Domorodec ležel na břiše na lůžku a ztěžka dýchal. Přestože měl zavřené oči, nebylo pochyb, že opět nabyl vědomí. Ruce držel pevně přitisknuté k tělu.

Malá expedice přinesla na loď dva Greeny - to bylo jméno, které dal zdejším domorodcům Morton. Jednoho z nich Everson na znamení dobré vůle propustil.

Druhý nyní ležel u Dr. Lewellyna a předstíral mdloby. Everson si uměl představit, jak velký strach ta bytost musí patrně mít.

Dr. Lewellyn se nad Greenem skláněl. Doktor byl středně velký muž s tváří filmového herce. Na rozdíl od Dr. Mortona kladl velký důraz na zevnějšek.

Jemně poklepal cizinci na paži. Weiss si netrpělivě odkašlal. Dr. Morton seděl v nohách postele a nervózně se poškubával za vousisko.

„Povídám vám, že vaše metoda za nic nestojí," říkal Dr. Lewellynovi. „Tak se k němu nikdy nedostanete."

Everson mu naznačil, aby mlčel.

Chvíli to ještě trvalo, a pak Green konečně otevřel oči. Víčka neměla řasy. Hlava i tělo zajatce byly zcela holé. Green zíral na Lewellyna. V očích měl strach a nechápavost. Doktor si pomalu, aby ho nevyplašil, přibližoval dlaň k tělu a položil si ji na hruď.

„Doktor," řekl tise.

Morton posměšně zavrčel.

„Pokračujte," vyzval Lewellyna Everson, „Musíme se s nimi nějak dorozumět."

Dr. Lewellyn trpělivě přikládal ruku na prsa a pořád dokola říkal „doktor".

Green se trochu uvolnil ze strnulostí. Nakonec se pohnul a pootevřel ústa.

„Might," řekl chrchlavě.

Morton si strčil oba ukazováčky do uší. „Nějak moc souhlásek. Bolí mě z nich hlava."

„Tak fajn, Murgute," řekl Dr. Lewellyn, „To bychom měli začátek."

„Dgtr," řekl Murgut plný naděje. „Mgm žgzgn!"

„Říká, že chce napít," tvrdil Weiss. Usmál se, ale úsměv mu zmrzl na tváři, když se otočil ke Goldsteinovi. Mutant měl totiž obě dlaně přitisknuté ke spánkům.

„Nemohu se k němu dostat" úpěl telepat. „Je inteligentní, ale nedostanu se do něj!"

Než mohl někdo něco říct, Sammy Goldstein se vyřítil z místnosti. Dveře se za ním zabouchly a Murgut se polekal.

„Co to znamená?" pomalu se zeptal Everson.

„Postarám se o něj," řekl Dr. Morton a vstal.

Everson si matně vzpomínal na události v Pulci. Tenkrát měl Goldstein podobné problémy, ale tehdy to bylo Mataalovou vinou.

Že by to teď byl podobný případ? Na rozhodnutí bylo však ještě brzy.

„Pokračujte, doktore," vyzval Lewellyna. „Až se dostanete tak daleko, že ho přivedeme k počítačovému tlumočníkovi, dejte mi vědět."

Everson odcházel ponořený do myšlenek. Domorodci... Na jednu stranu primitivové, ale co ochromený antigrav? Co mutant Goldstein a jeho bolesti? Jeho náhlá neschopnost zachytit myšlenky cizích lidí? Byli za tím tihle primitivové?

Velitel zatnul zuby.

Byla to všechno náhoda, nebo dílo Greenů?

^ ^ ^

Po čtyřech dnech standardního času si Everson, Weiss, Scoobey, Goldstein, Lewellyn a Morton prostřednictvím tlumočníka osvo-

jili řeč Greenů natolik, že se s Murgutem dorozuměli. Další členové posádky se jeho řeč začali učit.

„Nikdy bychom nezaútočili, kdybychom nebyli přesvědčeni, že jste přišli z pouště zničit naši vesnici," omlouval Murgut raketový útok svých druhů.

Greenův strach z pouště a ze všeho, co s ní nějak souviselo, byl natolik silný, že o něm pořád dokola mluvil. V Murgutově strachu se jistě promítl strach všech jeho krajanů. Domorodci byli zmítáni pověrami.

Murgut jim však začínal důvěřovat, takže se Pozemšťanů už tolik nebál-

„Dávej pozor, příteli," řekl Dr. Lewellyn a mnul si vyholenou bradu. „Čeho na poušti se tak bojíš? Je to bouřemi, anebo se bojíte zlých duchů a strašidel?"

„Pustina je zlá sama o sobě, doktore," odpověděl Murgut. „Už v ní zmizelo mnoho Greenů, anebo se vrátili s nemocnou duší. Dějí se tam podivné věci, které si neumíme vysvětlit."

„Pravděpodobně si tam uhnali úpal," sarkasticky poznamenal Dr. Morton. „Při těch vedrech by nebylo divu."

Everson se však obrátil ještě na Dr. Lewellyna: „A co si o tom myslíte vy?"

„Řekl bych, že si to zjednodušujeme. Nezapomínejme, že tu Greenové vyrostli, že tu žijí po celé generace. Nekonečný písek je součástí jejich přirozeného okolí - a tím pádem je normální. Oni dobře znají nebezpečí písečných bouří a vědí, že se v nich snadno ztratí. Podle mého názoru byl strach mezi domorodci vyvolán teprve nějakými pozdějšími událostmi. V žádném případě nebude vrozený. V poušti se dějí věci, které se tam dříve neodehrávaly — proto jsou Greenové vyděšení."

Everson si opatrně navlhčil rty.

„Vy už o těch událostech patrně máte i přesnou představu, doktore, že?"

„Jenom hypotézu," uhnul lékař s odpovědí.

„Neberte na mě ohledy"' zvolal Sammy Goldstein a vykročil k Dr. Lewellynovi. „Vy si myslíte, že tam venku jsou molekulární transformerové. A bojíte se, že by mě mohli znovu vzít pod svou kontrolu."

^ ^ ^

Bouře před sebou hnala celé závěje písku. Vzduchem létaly chuchvalce utrhaných křovisek. Nebe nabralo temně šedou barvu. Orkánem se pohybovaly čtyři postavičky. Tři lidé v ochranných skafandrech a jeden Green. Muži byli předkloněni, opírali se tělem proti větru a zvolna se sunuli kupředu-

Everson proklínal smůlu, díky které se dostali přímo do písečné bouře. Společně s Weissem, Mortonem a Murgutem kráčel k městu Greenů. Bouře propukla náhle a bez předchozích náznaků. Everson se nemohl zbavit podezření, že o ní ten domorodec věděl. , , ,

„Zdá se mi, že jdeme opačným směrem," řekl do helmové vysílačky biolog Weiss.

„Musíme spoléhat na Murgutův orientační smysl," odpověděl plukovník. Bezděčně přitom pozvedl hlas, aby překřičel řev orkánu. . Weiss se však nenechal tak snadno odbýt.

„Já se raději spoléhám na svou intuici," poznamenal. „A ta mi říká, že jsme zabloudili."

Everson zpozorněl. Že by je Green chtěl vlákat do pasti a pak se ztratit? Pak si ale uvědomil, že jsou pořád ve spojení s ME-XICEM. Křižník by je ochránil. 1

Green šel přímo před ním. Jeho dlouhé nohy s jistotou kráčely dunami. Everson měl co dělat, aby udržel tempo. Vítr přicházel zprava a hrozil, že je odnese. Pak se vedle něj vynořil hromotluk Morton.

Everson mlčky ukázal na Greena. Chytil Murguta za paži.

Green se zastavil. Řekl něco, ale velitel MEXICA viděl jen pohyby zobákovitých úst a nedokázal odečítat ze rtů.

Musel otevřít helmu.

Došli k nim i Weiss a lékař. Everson otevřel helmu a pekelné zvuky bouře v jeho uších okamžitě zesílily. Přitáhl Murguta k sobě a zařval: „Kde je vesnice?"

Green sklonil ošklivou tykvovitou hlavu až k Eversonovi. Plukovníkovi se zničeho nic zdálo, že se Greenovi v očích zle zablesklo.

„Kde je vesnice?" zopakoval.

Murgut nyní pochopil. Jeho členitá dlaň ukázala směrem, kterým dosud kráčeli.

„Jsi si jist?" zařval námahou zarudlý Everson.

Green přikývl. Everson ho pustil. Pokračovali v cestě.

„Pane," ozvalo se mu ve sluchátkách, „tady Goldstein z paluby MEXICA."

„U nás všechno v pořádku," vysvětloval plukovník. „Jsme na cestě k vesnici. Murgut se tu vyzná."

„Mám pro vás zprávu," řekl mutant.

„Mluvte!"

„Když Murgut opustil loď, zachytil jsem slabé impulzy."

„Tak přece... Jsou to ti domorodci, Sammy. Patrně disponují parapsychickými silami, ale asi si toho nejsou vědomi. Čím víc se k nim přiblížíte, tím slabší jsou vaše vlastní mentální síly."

Goldstein odpověděl souhlasně.

„Dr. Lewellyn je stejného názoru, pane. Chce se pokusit společně s našimi techniky vymyslet nějaký mentální blok, kterým by mě zabezpečili."

„Dobrá, ať si s tím pospíší."

Everson skončil, ale když znovu vykročil, musel o té záležitosti přemýšlet. Pokud domorodci působili tak silně na mutanta Goldsteina, pak museli mít podobný vliv i na molekulární transformery. Co by pak bylo přirozenější, než že se stáhli ně-

kam do pouště, aby je domorodci nijak neomezovali v jejich přirozených vlohách? " , .

Pokud se na Moluku nacházeli transformeři, pak někde v nekonečné poušti, a ne v úzkém vegetačním pruhu.

Někdo s ním zatřásl. Byl to Murgut. Ptačí bytost ^ukazovala před sebe.

Vesnice!

Přestože viděl prakticky jenom obrysy budov, pocítil úlevu. Když vystoupili na kopec, bouře už zeslábla. Everson se ujistil, že má u boku připravený paralyzátor. Nemínil se dát propíchnout šípem. Murgut ho sice ujistil, že žádné nebezpečí nehrozí, ale jistota Je jistota.

Tak dorazili k prvním stavbám. Bylo šero a Everson litoval, že nedokáže rozlišovat jednotlivé podrobnosti. Veškerý život zmizel z ulice. Ale plukovník si umel představit, že se domorodci poschovávali před bouří. Kulovité stavby vypadaly mohutně, i když spíše připomínaly jeskyně, než skutečné stavby.

Murgut je vedl po ulici, až před jedním z iglú zastavil. Everson se v duchu ptal, jak je od sebe mohl odlišovat, když všechny ty domky vypadaly stejně.

Murgut svým novým druhům naznačil, aby počkali, a vklouzl dovnitř. Nezůstal tam dlouho. Za několik vteřin se vrátil a kývl na Pozemšťany, aby ho následovali.

„Poule," řekl Everson. „Vy počkáte venku, dokud pro vás nepřijdu. Pokud se do tří minut nevrátím, bude něco v nepořádku."

Kývl na Mortona a připojili se k ptačí bytosti.

^ A ^

Everson a doktor vešli do místnosti, plné dýmu. Viděli nejdál na dva kroky. Na stěnách byly umístěny hořáky, které vydávaly světlo, ale také fen dým. Everson se rozhodl otevřít helmu.

Jakmile to udělal, udeřil ho do nosu zápach. Rozkašlal se a donutil se dýchat pomaleji. Teprve teď si všiml, že tam je spousta Greenů. Dřepěli při stěnách a strnule zírali na příchozí. Plukovník si tam připadal jako na spiritistické seanci.

„Rád bych teď měnil s Dr. Lewellynem," zabručel Morton. „Ten smrad by se jistě dotkl jeho citlivého vztahu k čistotě a pořádku."

„Mí přátelé vás vítají," poznamenal Murgut. „Litují raketového útoku a jsou ochotni vše napravit. Tito shromáždění představují Rozmnožovací radu města."

Everson poděkoval za vlídné přijetí a přemýšlel přitom o pojmu .Rozmnožovací rada'. Každopádně patrně stál tváří v tvář, nejmocnějšímu orgánu zdejších Greenů.

„Přiveďte sem Poula," pořádal lékaře.

Za pár vteřin se tak stalo.

Weiss opatrně začichal. Pak zvedl ruce nad hlavu a usmál se. „Ach, to je ale nádherná vůně!" zvolal.

„Myslíte?" zabručel doktor.

Everson zakroutil hlavou a otočil se ke Greenům: „Přicházíme zdaleka. Nás domov je tak daleko, že si to neumíte představit. Máme úkol, který můžeme splnit jenom s vaší pomocí. , Musíme sestavit expedici, která půjde do pouště."

Při jeho posledních slovech zavládl v místnosti tísnivý klid. Žádný z Greenů se ani nehnul.

„Zlo pouště," řekl Murgut. „Nenajdete tu nikoho, kdo by s vámi šel."

Jiný Green vstal a postavil se před Eversona. Byl to na první pohled starý muž. Pozorně si Eversona prohlížel.

„Kdysi bývaly časy, ve kterých byste u nás našel podporu. Ale to už je dávno. Písečná země je nebezpečná a přináší smrt. Dějí se tam tajuplné věci. Každý, kdo se při lovu příliš vzdálí od vesnice, zemře."

Dupl přitom, aby stvrdil vážnost svých slov.

„Máme mocné zbraně," řekl Everson. „Neexistuje žádná síla, kterou bychom nedokázali pokořit. Nemusíte se ničeho bát. Slibujeme, že se z pouště vrátí všichni, kdo nás doprovodí."

„Zlo pouště nelze pokořit," kategoricky tvrdil stařec.

Jeho slova byla doprovázena souhlasným mručením přítomných.

„Dostanete dary," sliboval plukovník. „Přineseme vám věčné světlo, smrtící hrom a blesky pro lov."

„Mrtví nemohou lovit," vysvětloval starec s neúprosnou logikou a posadil se zpět k ostatním.

„Nemá to smysl," řekl Weiss. „Nepřesvědčíme je, pane. Leda násilím..."

„Nemíním tu používat násilí," odmítl plukovník.

„Znám jednoho Greena, který by s vámi případně šel," řekl Murgut. Zaváhal a otočil se ke svým krajanům. „Dostanu některý z dárku, když vám ho přivedu?"

„Dobrá," odpověděl Everson, „budeš odměněn, když nám pomůžeš."

„Zlo tě za tvé pokušení zabije, Murgute," ozval se stařec.

„Musíme si pospíšit," namítl dr. Morton, „nebo našeho kámoše přehlasují."

Murgut se otočil a vyšel na ulici. Bouře mezitím ustala.

^ ^ ^

Vyhlídky na případný dárek dávaly Greenovi křídla. Kosmonauti s ním málem neudrželi krok. Na oblohu se vyhouplo slunce a zaplavovalo kraj neúprosným jasem a žárem. Pohled na náramkový aparát prozrazoval 40 stupňů Celsia.

Na okraji vesnice se objevily jiné budovy - protáhlé haly, které na rozdíl od obytných domků vypadaly vcelku modeme.

„To jsou naše továrny a chovné haly," ochotně vysvětloval Murgut.

Slyšeli odtud směsici pracovních zvuků strojů a z otvorů ve střechách vycházel namodralý dým. ..'

„Děláme pokusy s ohřátým vzduchem," pyšně vysvětloval Murgut. „Ve stlačené podobě ho lze,používat pro nejrůznější účely."

• „Oni vynalézají parní stroj," překvapeně poznamenal Weiss.-„Podle těch zvuků tam vytvořili něco podobného, jako kdysi James Watt." /

Vtom se ozvala exploze a muži ztichli.

„Občas se nám něco nepovede," řekl Murgut. „To se někdy stává."

Za továrnami se rozprostírala pole. Pracovalo na nich mnoho: Greenů. Stranou stálo jediné, polozborcené iglú.Ani nebylo tak zářivě bílé jako domky ve městě.

„Támhle to je," řekl Murgut. „Tam žije Npln."

„Napoleon," interpretoval vyslovené jméno Dr. Morton. „Jeho jméno žije ještě i na okraji Galaxie..."

Kráčeli úzkou stezkou kolem polí. Greenové přestávali pracovat a zírali. Murgut na ně mávl, aby je uklidnil.

Když dorazili k Napoleonově obydlí, Murgut jim naznačil, aby počkali.

„Npln je zlostný stařec," řekl na omluvu. „Většinou spí. Když •ho někdo vyruší, zlobí se. Chci ho připravit na návštěvu."

Vklouzl dovnitř a vmžiku byl zpátky.

„Má Špatnou náladu," řekl zklamaně. „Musel jsem mu slíbit mnoho dárků, aby vás přijal."

Everson si pobaveně pomyslel, že tenhle Murgut by mohl klidně existovat i někde na arabském tržišti.

Dveřmi s polorozpadlým rámem vstoupili do chatrče. Chvilku jim trvalo než si zvykli na Šero a Everson s povděkem kvitoval, že to tam ani tolik nepáchne.

Npln dřepěl v koutě. U cizích bytostí bylo těžké soudit na jejich stáří podle zevnějšku, ale tenhle Green byl opravdu starý a

ve všech rysech tváře i těla povadlý. Návštěva cizích bytostí ho nikterak neuvedla v úžas. ' ,

„Jsou oškliví," zachroptěl k Murgutovi. „Tlustí a'oškliví. Zvláště tenhleten!" Hubenou paží ukázal na Mortona.

„Velmi litujeme, že jsme svým zevnějškem vyvolali tvou nevoli, Napoleone," ujišťoval ho Everson. „Ale bohaté dary tě za toto utrpení odškodní."

Napoleon suše polkl. Byl spokojen nebo ne? Kdo tohle mohl vědět?

Everson použil jeden z nejstarších triků: lichotil mu.

„Přišli jsme za nejstatečnějším mužem vesnice, abychom ho poprosili o pomoc," řekl. .„Tvé zkušenosti jsou všude Ctěny."

„Oni mě nenávidějí!" hořce zakrákal Napoleon. „Lezu jim na nervy. Bláznívej, starej chlap, kterej není k ničemu."

„Hledáme vůdce expedice do pouště," řekl zpříma Everson. „Nikdo z nich nemá odvahu nás doprovodit. A co ty, statečný příteli?"

Stařec tiše hvízdl a pak si návštěvu lstivě prohlížel.

„Zlo pouště," zašeptal. „Jenom já se odvážím odejít. Znám tu zemi. Dějí se tam podivné věci. Stojí tam věž a v ní žijí démoni a ďáblové."

„Věž?" vzrušeně vyhrkl Weiss. „A jak vypadá?"

Napoleon zvedl ruce a kreslil do vzduchu obrysy. „Je velká a mocná, neporazí ji ani ta nejsilnější vichřice," řekl.

„Můžeš nás tam odvést?" tiše se zeptal Everson.

„Budete mě tam muset odnést," požadoval Napoleon. „Jsem příliš slabý, abych mohl jít takovou dálku po svých. Pak vás doprovodím na jakékoliv místo toho pekla."

Everson cítil, že ho někdo tahá za rukáv. Obrátil se a pohlédl do Murgutovy tváře.

„Smím dostat ty dárky ještě předtím, než začne vaše výprava?" zeptal se.

Nebylo těžké porozumět jeho otázce. Murgut byl přesvědčen, že je Napoleon dovede do pouště, Ale zpátky užne!

^ | ^

Nekonečné pouště a rozlehlá moře měla na všech planetách jedno nebezpečí společné: všude vypadala stejně. Nikde žádné orientační body.

Už za pradávných Časů se karavany i námořníci řídili ve dne podle polohy slunce a v noci podle konstelace hvězd.

Napoleon neměl o žádné z těchto metod ani ponětí, jeho vedl nějaký instinkt. Bellinger tvrdil, že jde podle čichu, nicméně tím nebyl starcův prazvláštní orientační smysl nijak přesvědčivě vysvětlen.

• Plukovník Marcus Everson vyhledal třicet mužů, kteří pod jeho velením vyrazili už před třemi hodinami. Waltu Scoobeyovi bylo svěřeno velení nad MEXICEM. Při zachování všech bezpečnostních opatření měl první důstojník dohlížet na rychlý průběh opravárenských prací. Všichni členové expedice byli vybaveni skafandry a dostali těžkou výzbroj, pro všechny případy.

Dva roboti nesli na speciálně upravených nosítkách Napoleona. Tato neobvyklá trojice tvořila čelo skupiny. Počasí měli na zdejší poměry neobvykle klidné. Bylo ještě poměrně brzké ráno a teploty zůstávaly snesitelné.

Podle Napoleonových údajů potřebovali tři mokluské dny a noci, aby došli až k mysteriózní věži. Muži expedice vyslovovali domněnky. Scoobey dokonce tvrdil, že ta věž existuje pouze ve starcově fantazii.

Everson vyslechl všechny námitky, aniž by se přitom dal přesvědčit, že by se měl expedice vzdát.

Kráčeli po hřebenu táhlé duny, která vypadala podobně jako všechny předtím. Everson Šel s Weissem, Bellinger a Goldstein

za roboty a Napoleonem. Konec tvořili Stemal, Landi a Morton.

„Pane!" oznamoval Goldstein. „Čím více se vzdalujeme od MEXICA, tím lépe zachycuji myšlenkové impulzy!"

„To je tou vesnicí domorodců. Mentální tlak Greenů slábne."

„Zvláštní," zamumlal mutant. „Vzpomínáte si, jak mi dával zabrat Murgut? Napoleon však na mé schopnosti nemá vůbec žádný vliv."

„Hmmm," zabručel plukovník. „Možná je příliš starý a nemá tolik síly jako ostatní Greenové..."

Výkřik v helmových reproduktorech přerušil rozhovor. Zastavili se. Astronom Pensteven utíkal jako o závod-

„Náš zelenáč," zamumlal Weiss. „Určitě se mu do bot dostal písek a teď neví, jak se ho zbavit."

Pensteven se zastavil až před Eversonem. Ztěžka oddechoval.

„Přijímač naváděcích paprsků je pryč!" zvolal.

Mluvil o přístroji, pomocí kterého zůstávali ve spojení s ME-XICEM. Přístroj jim měl umožnit návrat k MEXICU díky naváděcímu paprsku. Astronom měl za úkol přístroj nést.

„Cože?" vyhrkl Everson. „Co mi to vykládáte?"

„Zmizel," sténal Pensteven.'

„Vy chcete říct, že jste ho ztratil!" hřímal Everson. „To se.mi nelíbí, chlapče!"

Astronom se nešťastně odvrátil k Weissovi, ale biolog mu nemohl nijak pomoci. ^ -

„Pane, já vím, že jsem ho ještě před pár minutami měl. Neustále jsem ho kontroloval. Najednou jsem cítil, že mě netíží, a když jsem se podíval k boku, byl pryč!"

„Chcete nám namluvit, že máme věřit na zázraky?" káral ho velitel. „Stačí mi vědět, že jste lehkomyslný. To jste taky ještě ke všemu lhář?"

„Co se stalo?" ozval se Napoleon.

Everson mu krátce vysvětlil situaci.

„Sebrali ho démoni pouště," tvrdil stařec. „Ten muž je nevinen.

Plukovník nemínil poslouchat takové Žvásty. „Vraťte se na své místo, Penstevene. Mám sto chutí poslat vás zpátky na loď," „Ano, pane, chápu...," hlesl nešťastník. „Jdeme dál," přikázal Everson. Nevěřil ani Penstevenovi, ani domorodci... Alespoň do chvíle, než se stala ta věc s Edwardem Bellingerem...

^ ^ ^

Edward Bellinger měřil téměř dva metry a vážil 110 kilogramů. Pohyboval se s graciézností krtka, kterého nešťastný osud zavál na ledovou plochu. Na Vesmírné akademii vynikal v zápase a při vzpírání.

Slunce stálo vysoko na nebi a odráželo se od naleštěných zad robotů. Bellinger právě v duchu nadával, proč nemají na palubě MEXICA nějaký obojživelný člun, který by je mohl vézt.

Vtom mu krev ztuhla v žilách. Poručík Bellinger měl dojem, že se jeho druzi jaksi zvětšují. Zaskočilo mu a přestal dýchat. Chytil se za hrdlo.

Pak se proces zastavil.

Roboti, Green, Everson, Weiss a ostatní přestali růst a rozšiřovat se.

Bellinger chtěl vykřiknout, ale v krku mu vadil knedlík. Zdálo se, že snad zešílel. Mozek odmítal zpracovat, co viděly oči.

Najednou si uvědomil, že ostatní hrozně řvou. Skláněli se nad něj jako příšery. Všechno bylo veliké. Dokonce i zrnka písku.

Bellinger se cítil jako po obrně. Vzlykal. Myslel si, že každou chvíli propadne šílenství. Dokonce v to doufal, protože v tom viděl vysvobození.

Ale nezbláznil se. Zjišťoval, co se doopravdy stalo:

Ostatní nevyrostli.

To on se změnil.

To on se zmenšil na velikost trpaslíka!

Neptal se, jak je něco takového možné. Jeho zmučený mozek znal jenom jedinou otázku: jak by se mohl vrátit do své normální velikosti? Kdyby aspoň rozuměl ostatním. Ale jejich slova zněla jako řev bouře a tváře se nad ním šklebily jako obrovské chřtány.

Byl už tak malý, až se bál, aby ho nezašlápli.

Před sebou v písku spatřil malý otvor. Jeskyně! Rozběhl se k ní mezi nohama obrů. Pronikl dovnitř a zapnul svítilnu. I jeho příruční svítilna, jako všechno jeho vybavení, se odpovídajícím způsobem zmenšila.

Ale světlo mu prozradilo, že utekl z deště pod okap.

Díra v zemi byla obydlená!

Řítila se tam na něj chlupatá bytost a cenila tesáky. Slyšel zlostné vrčení. V návalu zoufalství uskočil stranou a šelma zatnula zuby doprázdna.

Ale nevzdávala se,

Bellinger se skulil, protože zvíře znovu zaútočilo. Pařátem přejelo přes skafandr a roztrhlo jej. Svítilna upadla, roztříštila se a zhasla.

Zvíře zůstalo těsně za ním.

Bellinger věděl, že mu nezbývá čas na další únik. Bytost vyskočila a dopadla na něj. Odmrštila ho stranou. Bellinger hmátl do tmy a chytil chlupatou kůži. Otevřenou helmou cítil zápach zvířecí tlamy.

Hledal krk bestie. Pak vší silou potlučeného těla sevřel prsty. Potom cítil, že se mu dělá zle. Před očima se mu roztančily černé kruhy. Něco mu leželo na prsou a dusilo ho to.

To je konec, pomyslel si Bellinger. Upadl do bezvědomí a přestal vědět o světě.

^ ^ ^

Everson se probral z úžasu jako první. Neuvěřitelnost události mu vzala Jako ostatním řeč. Poručík Bellinger se jim před očima zmenšil do velikosti patnácti centimetrů a zmizel pod zemí.

„Rychle," přikázal plukovník. „Najděte ho! Rozhrabejte písek. Ale opatrně!!"

Padli na kolena a vyhrabávali zemi. Everson pocítil pod prsty něco měkkého. Podíval se na to.

„U všech planet!" zaúpěl Weiss, který klečel vedle něj. „To je krysa!"

Everson vzal mrtvé zvíře mezi dva prsty a zahodil je.

„Támhle, pane!" zvolal vyděšený hlas-

Sternal pomohl plukovníkovi na nohy a ukázal na poušť.

Dvacet metrů od nich ležela postava.

Byl to poručík Bellinger. V bezvědomí. V normální velikosti..

„Zlo pouště," poznamenal Napoleon. . • ..

-> ^ ->

Výcvik na Vesmírné akademii v Terranii byl. tvrdý. Ve zkouškách obstáli jen ti nejhouževnatější, nejtvrdší a nejodvážnější. Kromě toho se kadeti učili nekonvenčně myslet a přijímat vše jako realitu - pozitivní i negativní jevy.

Muži, kteří nyní běželi pouští za Bellingerem, mohli děkovat svému výcviku, že si zachovali chladnou hlavu a jasný rozum.

Poručík otevřel oči a pokusil se zašklebit. Skafandr měl na několika místech roztržený. Everson mu společně s Dr. Mortonem pomohl na nohy. ' -

„Jenom podlitiny a odřeniny," konstatoval lékař. „Lehký nervový Šok." . .. . ,

„Nesmysl," řekl Bellinger. „Jsem úplně v pořádku." ;

Pomohli mu do nového skafandru a uklidnili ho.

„Tak," řekl nakonec Weiss, „a co teď?"

Everson pokýval hlavou a řekl: „To nebyly halucinace. Kaž-

„ i
dý z nás to viděl na vlastní oči. Šlo o změna hustoty molekul lamí struktury. Systém zůstal stejný. Hodí se přirovnání k fotografii. Stejný obrázek můžete vyvolat malý nebo velký. Každý, .kdo před časem zažil projevy Mataalových neuvěřitelných Schopností, musí nyní zákonitě pomyslet na molekulární trans-
formery. Odvažuji se tvrdit, že Bellingerovo zmenšení bylo jejich dílem."

„Takže oni tu 'někde jsou, pane?" zeptal se spojař Landi.

„Vše tomu nasvědčuje," odvětil Everson. „Myslím, že Mataalovi krajané nás tím chtějí na sebe upozornit. Možná to bylo varování. Kdo ví? Zatím nikoho z nás nezabili, což svědčí přinejmenším o faktu, že jsou do určité míry ochotni strpět naši přítomnost. Doufejme, Že se brzy poznáme blíže."

Pokynul a kolona se znovu pohnula. Napoleon stanovil směr a Goldstein potvrdil, že přijímá cizí myšlenkové impulzy. '

Večer Everson se skupinou zastavil. Sternal navrhoval, aby si vzali tablety neovitinu a pokračovali v cestě. Ale Everson odmítl. Museli vydržet s vlastními silami, jakékoliv umělé povzbuzení by se mohlo později projevit negativně.

Rozbili noční tábor a odpočívali.

V noci přišla písečná bouře a větrné víry, které hýbaly dunami a pekelně roztáčely všechno kolem tábora, včetně mužů expedice.

Přišlo to tak náhle a nečekaně., že Eversonovi muži ztratili vědomí dřív, než mohli pochopit...

^ X ^ ,

Baculatá dáma skládala bílé kousky prádla. Dělala to velmi pečlivě a přes každý kousek látky přejela dlaní.

„Probírá se," řekl nějaký hlas.

Marcus Everson otevřel očí. Ale hned je zase zavřel, protože ho oslnilo zářivé světlo. Žena se proměnila v Dr. Mortona, kte-

rý mával obvazy. Po několika dalších pokusech Everson zjistil, že tím světlem je slunce.

Ležel v písku. Kolem něj posedávali Či polehávali ostatní členové expedice. Jejich oblečení vypadalo příšerně zničeně. Everson si říkal, že na tom asi nebude o nic lépe. Zvedl hlavu a krkem mu projela prudká bolest. Pomalu se mu vracely vzpomínky.

Expedice, nebo spíš její ubohé trosky, se ocitly v jakési písečné jámě.

„Jste v pořádku?" řekl s námahou.

„Až na drobná zranění ano," odvětil Dr. Morton. „Stany a většina vybavení jsou pryč. A skoro všecky léky."

Everson těžce polkl.

„Kde je Napoleon?"

Morton na něj smutně pohlédl.

„Ten je taky pryč," zabručel. „Stemal a Weiss přehrabali okolí, ale zatím ho nenašli."

Plukovník se podíval na hodinky.

„Už hodinu je den..."

Nyní mohli pochodovat dál v jakémkoliv směru, protože nemohli tušit, kde stojí bájná věž. Mohli se třeba rozdělit... Byly tu jisté neurčité možnosti, ale žádná neslibovala úspěch.

„Jak to vypadá nad touhle jámou?" zeptal se doktora. „Nenašli jste nějaké stopy po trans formerech?"

„Celou dobu jsem byl příliš zaměstnán prohledáváním trychtýře," vrčel Morton.

Návěj byla oválná a měla v průměru dobrých sto metrů. Everson vstal a snažil se udržet hlavu v klidu. Moc se mu to nedařilo. Každý krok znamenal píchnutí do zátylku. Netušil, jak by v tomhle stavu mohl urazit několik kilometrů. Doufal, že Dr. Mortonovi zůstaly alespoň nějaké utišující prostředky. Nicméně se pokusil vylézt po svahu jámy nahoru... Nedařilo se to, pořád podklouzával... Nakonec padl na všechny čtyři a lezl jako

žába, s tím rozdílem, že Žába by se patrně dostala o kus dál, ale on ne. ,

„Pomůžu vám," ozvalo se ve sluchátkách.

Everson opatrně pootočil hlavu a spatřil za sebou Poula Weisse. Ale ani s jeho pomocí se nedostal dál.

„Zkuste se mi posadit na ramena," řekl Weiss a klekl si. Když ho plukovník poslechl, vztyčil se. „Vidíte něco?"

Everson zíral přes okraj jámy do pouště. Nejdříve viděl jenom třpytící se písek, ale potom ještě i něco jiného. Promnul si oči, aby zaplašil fátu morgánu, a Weiss se přitom zapotácel.

„Tak vidíte něco?" zopakoval biolog.

„Ano," zvolna odvětil ^Everson a suše dodal: „TU vez!"

^ A ^

Weiss překvapeně vyjekl.

„Tiše!" pokáral ho plukovník.

Věž, o které mluvil Napoleon a ke které měli dojít až za dva dny, nyní stála přímo před nimi. Byla to impozantní budova. Na první pohled působila cize a neobvykle. V žádném případě ji nepostavili Greenové. Tyčila se do výsky asi 150 metrů. Její základy byly osmihranné a musely být velice hluboké a stabilní.

Vítr, písek, vedro a noční chlad se už podepsaly na její podobě. Byla potažena šedozelenou vrstvou, místy se ukazovaly jakési praskliny. Vypadala velmi opuštěně. Eversonovi připomínala monument z dávno zapomenutých Časů. Kdo tuhle věž postavil, určitě nepocházel z Moluku. „Pojďte za ostatními," řekl Weissovi a vrátili se. „Našli jsme tu věž," začal pak Everson a v krátkosti podal zprávu svým druhům.

„A co teď podnikneme, pane?" zeptal se Bellinger.

„Vylezeme nahoru a půjdeme se na ni podívat. Předtím se však pokusíme spojit s MEXICEM. Nevíme, co nás čeká."

Znělo to jednoduše, ale tak prosté to nebylo. Měla věž vůbec nějaké dveře nebo otvor, kterým by se dalo vlézt dovnitř? Everson nic takového neviděl.

- „Můžete mluvit s MEXICEM, kdykoliv uznáte za vhodné," oznamoval Landi. Téměř láskyplně pohladil svou vysílačku. „Jenom jsem ji trochu vyspravil."

„Díky," řekl plukovník a ihned navázal spojení s velínem lodi. Scoobey dostal zevrubnou zprávu o událostech a Everson nakonec ještě dodal: „Není pochyb, že tu působí síly, proti kterým nic nezmůžeme. Pokusíme se vstoupit do věže. Snad najdeme nějaké stopy."

Následující minuty strávil Everson tím, že se nechal ošetřit u Dr. Mortona. Lékař alespoň ztlumil jeho bolesti. • „Všichni se nyní odebereme do blízkosti věže," vysvětloval Everson.

Posléze se ukázalo, že načerpali dostatek sil, aby si vzájemně pomohli k úspěšnému výstupu z jámy. Sotva vyšli nahoru, namířili si to k věži. Vyvolávala mezi Členy expedice diskusi, takže když k ní došli na třicet metrů, měl Everson dost práce s tím, aby je utišil.

Ale nejdříve zastavil Bellinger. Ukázal před sebe.

„Stopy, pane!"

Everson přikvačil až k němu. Spatřil zpola zaváté stopy čtyř-prstých chodidel. Byl tu jenom jeden muž, který je mohl zanechat:

Napoleon! .

Ale Green jim zmizel. Jeho stopy vedly k věži; Šel dobrovolně, nebo ho unesli? Kde se nacházel teď? To všechno byly otázky, na které Everson neznal odpověď. Ovšem jeho duševní zmatek se měl stupňovat.

„Ta věž, pane!" zvolal Lundi.

„Co s ní je?"

„Je to kosmická loď, pane," řekl spojař.

-> ^ ->

Člověk nemusel mít mnoho fantazie, aby mu došlo, že vidí ztroskotanou, nešťastnou kosmickou loď. I když se dalo předpokládat, že její značná část zůstala pod zemí, nebyla na pozemská měřítka nijak veliká. To však nebyl důvod, aby její stavitele podcenili.

„Máte pravdu," odpověděl Everson.

Když se přiblížili, poznávali další detaily. Vlastní povrch lodi byl pokryt písečnou krustou. Napoleonova stopa vedla do lodi. I když se Everson velmi snažil, neuměl si vysvětlit, jakým způsobem by mohl mít starý Green něco společného s posádkou této lodi.

Na opačné straně našli vstup. Byl kulatý, měl v průměru asi dva metry a nacházel se přímo nad hladinou písku. Uvnitř byla tma.

„Přijímáte nějaké myšlenkové impulzy?" zeptal se Everson mutanta. „Ne, pane," odpověděl Goldstein. „Podle všeho tu nikdo není." „Mé rozkazy jsou jasné," řekl plukovník. „Pokud se během hodiny nevrátíme, informujte Scoobeyho." A bez zaváhání vlezl do lodi.

^ ^ ^ •

Nejdříve si myslel, že je to průvan, ale pak si uvědomil, že má na hlavě přilbu a na těle skafandr. Otočil se a viděl vstupovat Weisse.

Ve stejnou chvíli ho cosi nasálo a táhlo nahoru. Obracel se jako kousek papíru v horkovzdušném vedeni. Na-

Štěstí se nikde nepraštil. Čistě instinktivně hmatal kolem sebe, aby se něčeho zachytil.

Samozřejmě, že to nebyl průvan, ale silové pole, které ho zbavilo gravitace. Síť antigravu ho táhla vzhůru. Everson však uvažoval, že by to mohly způsobit i parapsychické síly. Sevřelo mu to srdce. Najednou to s ním Škublo a znovu pocítil zemi pod nohama. Normální gravitace.

Prostor, ve kterém se plukovník nacházel, byl ozářen neviditelnými zdroji světla. Byl asi čtyři metry široký a dvakrát tak dlouhý. Stěny měly nedefinovatelnou barvu, strop a podlaha byla bílá. Kosmonaut se otočil a spatřil ve stěně Čtvercový otvor, kterým se sem pravděpodobně dostal. Až na podivnou věc před Eversonovýma nohama byla místnost prázdná.

Předmět připomínal nějaká kola... Ale než si je mohl pořádně prohlédnout, kdosi do něj zezadu strčil. Prudce se ohlédl, ale byl to jen Weiss, který vyklopýtal ze Šachty.

„To bychom měli," poznamenal. „Rychle a bezpečně, co?"

Everson nesdílel kolegovo nadšení. A ani Sternal, Bellinger a Goldstein nevypadali tím neobvyklým přijetím na lodi nadšeně.

„A je to," řekl Bellinger. „Myší pastička sklapla."

„Co je to?" zeptal se Sternal a ukázal na předmět.

„Může to být cokoliv," mínil poručík a sklonil se, aby si to prohlédl zblízka. Ohmatával to a zatřepal s tím. ' Nic.

„Frrrčč!" ozvalo se jim ve sluchátkách.

„Ta šachta!" křikl Goldstein. „Kde je?"

Otvor, kterým pronikli do místnosti, jakoby se rozplynul. Všude kolem stály holé stěny beze spár.

„Nesmysl," řekl Everson, „jenom nás tady zavřeli..."

Ale nikdo ho neposlouchal. Jeho muži zoufale pátrali po východu z místnosti.

„Nechtě toho!" okřikl je plukovník. „Nemá to smysl." Pak

zvedl hlavu a nahlas, srozumitelně řekl: „Přicházíme s přátelskými úmysly. Chceme vyjednávat!"

Cekal, ale žádná odpověď nepřicházela. Cizí inteligence se musely domnívat, že si povídá se svými druhy. A bylo jen slabou útěchou, že zatím ušetřila jejich životy.

Předmět dole před nimi začal žhnout. Barva se změnila na světležlutou. Everson se nad něj naklonil. Teplota na náramkovém teploměru zůstala na 43 stupních. Plukovník měl najednou pocit, že hledí do zrcadla. Zatočila se mu hlava. Nedokázal od toho odtrhnout pohled. Rty se pootevřely, aby varovaly ostatní, ale hlasivky vypověděly službu. Před jeho zraky se rozšiřovala obrovitá místnost.

Pak se ozval hlas, který ve sluchátkách zazněl jako dunící hrom: , „Co tady chcete?"

Chvíli trvalo, než si Everson uvědomil, že neznámý hovoří listy Sammyho Goldsteina. „Sammy se hroutí," zavrčel Weiss.

„Někdo se nás přes něj na něco zeptal," pomalu odpověděl Everson.

Nechápali ho. 'Vyplašené výrazy jeho mužů jakoby říkaly, že ten hlas slyšel pouze on a nikdo jiný... Ale vtom se přímo proti nim rozestoupila stěna a ušetřila Eversonovi odpověď. Obešli přístroj a společně opustili místnost.

Prošli novým vchodem a ocitli se na klikaté, kulaté chodbě. Na stropě visela řada kuželovitých předmětů. Ve stěnách bylo vidět trojúhelníkovité prohlubeniny.

Na konci chodby se cosi hýbalo. Everson se snažil soustředit. Blížila se k nim hubená postavička... Kdo to byl...? Napoleon!

^ ^ ^

Green si to mířil přímo k nim. Kdyby se v té chvíli objevil ve foyeru nejluxusnějšího hotelu na Zemi, hoteloví hosté by nemohli být překvapenější než Everson a jeho muži. Ještě než plukovník mohl položit otázku, Napoleon začal sám:

„Považoval jsem za nejlepší vyjít vám v ústrety v podobě, která je vám známá," řekl Green pevným hlasem. „Proč bych vás měl ještě zbytečně plašit?"

„Co to říkáte?" vykoktal Everson. Byl Green blázen? Nebo ho někdo hypnoticky ovlivnil? Byl něčím nástrojem?

Weiss sáhl pro paralyzátor a namířil na Napoleona.

„Ten mladík je poněkud rozrušen," řekl Napoleon. „Ale neměli bychom ho za to odsuzovat. Mimochodem, můžete si odložit své nepohodlné oblečení, pánové. Vzduch na palubě této lodi pro vás bude příjemným osvěžením." Založil ruce na prsou a pokračoval: „Kromě toho byste si měli zvykat na atmosféru této planety, protože ji už nikdy neopustíte."

Teď to byl sám Everson, kdo tasil ruční paprskomet a namířil na starcova prsa.

„Co to říkáte?" zavrčel.

Napoleon jen mávl rukou. Veškerá křehkost a stařecká nemohoucnost z něj spadla.

„Ohrožení zbraní je pro mne zcela nezajímavé, jak se můžete sami přesvědčit, jestli chcete. Jakmile vystřelíte, mohu provést cokoliv. Mohu zmizet, absorbovat energii, zničit zbraň, ochromit vaši ruku, postavit mezi nás stěnu nebo vás nechat explodovat. To je jenom několik příkladů. Pomyslete na Bellingera nebo na tornádo, a pak pochopíte, že mi vaše zbraně neuškodí."

Jejich hledání tedy ztratilo význam. Našli bytosti, od kterých si Rhodan sliboval pomoc. Nebylo pochyb, že Napoleon patří k molekulárním trans formerům.

„Nejsem váš nepřítel," ujišťoval je Napoleon. „Vy jste pro mne pouze prostředkem k dosažení cíle. Neskutečná náhoda, která vás

přivedla na tuto planetu, bude mojí záchranou. Prosím, následujte mé, pánové!"

Pohnul rukou a ve stěně se rozestoupila škvíra, která byla do-. statečně široká. Místnost, do které tudy prošli, byla příjemně osvícená.

„Jistě se vám bude pohodlně sedět," řekl Green - molekulární transformer.

Jako by z ničeho před nimi materializovalo pět křesel; Napoleon jim naznačil, aby si sedli.

„Pokud si budete přát něco jiného, řekněte. Změním tvar. Já sám raději stojím."

Everson pochopil, že nemá význam, aby odporoval. Svlékl si skafandr a ostatní to udělali po něm. Bellinger vyloupl ze skafandru bezvědomého mutanta a odložil ho do křesla. Napoleon počkal, až se všichni usadí.

„Máme dvě možnosti," začal falešný domorodec. „Buď se domluvíme po dobrém a já vám slíbím, že své dny na Moluku prožijete velmi příjemným způsobem, anebo budete vzdorovat a já pak budu muset své plány prosadit násilím."

„Stejná slova mohu použít i já vůči vám," odpověděl Everson. „Takže se nemusím opakovat."

„Vaše odvaha odporuje vašim možnostem," měkce namítl Napoleon. „Nechci vás zbavovat neoprávněných nadějí, ale brzy poznáte, že na mě prostě nemáte. Dovolte však, abych vám nejdříve vysvětlil, jak jsem se dostal do této nezáviděníhodné situace."

Goldstein se pomalu vzpamatovával a neklidně se protahoval, Everson se sklonil k telepatovi a zatřepal s ním. Mutant.otevřel oči.

Tvářil se nechápavě. „Napoleone," zašeptal.

„Co se stalo?"

„Green patří k molekulárním trans formerům," řekl Everson anglicky. „Buďte opatrný, Sammy."

„Znám Slabé vlohy vašeho přítele," ledabyle poznamenal Napoleon. „Nemusíte ho přede mnou varovat, on mi neublíží."

Everson se ušklíbl a vzpomněl si na Mataala. I toho Goldstein přemohl, i když to byla svým způsobem sebevražda.

„Jsem ve velmi nezáviděníhodné pozici posledního člověka své civilizace," zahájil Napoleon. „Nepožaduji po vás projevy soucitu. Měl jsem dostatek času, abych překonal svůj smutek. Opuštěnosti se lze naučit. Tato loď měla na Moluku vysadit pět tisíc mých krajanů. To se sice podařilo, ale kromě pěti důstojníků byli po přistání všichni mrtví! Naše loď narazila do této planety jako meteorit. Způsobil to neuvěřitelně silný mentální tlak, který nás zastihl v horních vrstvách atmosféry. Ztratili jsme kontrolu nad pohonnými agregáty. Jakákoliv snaha o záchranu byla marná. Během vteřiny jsme ztratili všechny naše schopnosti. Já osobně Jsem se choval tak, abych alespoň přežil. Mí čtyři druzi, kteří pád přežilí také, byli natolik vážně zraněni, že později svým zraněním podlehli.

Mentální tlak časem povoloval a já se vracel ke svým silám. Také jsem našel původce katastrofy. Domorodci této planety vyzařují jistý druh parapsychických vln. Ti ubožáci to však přitom ani nevědí. Dařilo se mi jejich vlivu zbavovat. Bylo to pro mne životně důležité, protože Jsem se s nimi musel nějak spojit, abych vůbec přežil. Nechci vám líčit, za jak složitých okolností jsem se blížil k jejich vesnici. Přesto se mi však podařilo vzít na sebe podobu starého, podivného chlapíka, kterého nyní vidíte před sebou. On už tenkrát žil na okraji vesnice a měl pro mne skvělou pověst podivína a nesmrtelného muže. Ovšem ve vsi jsem nedokázal aktivovat své nadání, proto jsem se musel pořád vracet sem. Aby domorodci nedostali nápad toulat se po poušti, trochu jsem je zastrašoval. Pak raději zůstali doma."

Na chvíli přestal. Temné oči se mu leskly. Když žádný z pětice mužů nic neřekl, pokračoval.

„Nedokázal jsem s lodí odstartovat. Její opravy by byly oříš-

kem i pro zkušené mechaniky. Pochopil jsem, Že se z Moluku už nikdy nedostanu. Živořil jsem a žil dost smutný Život, protože krátce po našem odletu má materská planeta explodovala. Stalo se to vinou našich vědců, kteří to přehnali se svými výzkumy... A když už jsem se stal dokonale apatickým a celé dny jsem prodřepěl ve své chatrči, stal se zázrak... Do atmosféry Moluku pronikla cizí kosmická loď. Nebylo pro mě těžké zjistit, že používá antigravové pole, když přistává. Vyvinul jsem horečnou Činnost a snažil jsem se anulovat mentální vlny Greenů. Cizinci mi nesměli uniknout... Zbytek znáte, pánové. Přistáli jste sice tvrdě, ale jen natolik tvrdě, abyste mi zase hned neuletěli, protože budete potřebovat několik týdnů na určité opravy."

„To on zaútočil na MHXICO!" rozzlobil se Bellinger a tasil paralyzátor. „Myslím, že mu neuškodí malá lekce!"

„Nedělejte to!"

Než mohl Everson zakročit, poručík vystřelil. Ovšem ve stejném okamžiku pod ním zmizelo jeho křeslo a Bellinger spadl na podlahu. Střela se minula účinkem.

„Takhle se nikam nedostaneme, poručíku," káral ho Everson. „Kroťte svůj temperament, prosím."

Bellinger se rozpačitě rozhlížel po dalším křesle. Ale Napoleon mu v tomto ohledu nehodlal vyjít vstříc.

Everson se podíval na hodinky. Uplynula hodina a tím pádem i lhůta, kterou udal Landimu. Chtěl o tom informovat svého hostitele, ale transformer najednou zmizel. Propadl se do podlahy. Byl to strašidelný pohled. Sternal vyjekl hrůzou.

„Myslím," poznamenal Weiss, „že jsme se jaksi stali jeho zajatci."

Everson byl toho názoru, že tato slova situaci poněkud zlehčují. Byl totiž přesvědčen, že Napoleon sleduje jasný cíl: chtěl získat MEXICO jen pro sebe a náhradou za to umožnit kosmonautům celoživotní pobyt mezi dlouhonohými Greeny.

^ A ^

Na vteřinu přesně, ve chvíli, kdy plukovník Marcus Everson pohlédl na hodinky, řekl o padesát metrů níže, dole na poušti, Antonio Landi:

„Čas uplynul."

Nechal aktivovat vysílačku a spojil se se Scoobeyem.

„Velitel se nevrátil v dohodnuté lhůtě, pane," oznamoval. „Jinak je tu všude klid. Co máme dělat?" •

„Pošlete na loď roboty," obratem odpověděl velitel MEXICA. „Ať pátrají." i

Nápad to byl dobrý - ale Landi už žádné roboty neměl. Oba se totiž ztratili v bouři, což by se bojovým robotům nemělo stávat, nicméně stalo se. Landi to rovnou oznámil.

„Pane jo!" ulevil si Scoobey. Znělo to, jako by měl za sebou těžkou práci. „Tak pošlete do lodi čtyři muže, Toni. Snad našeho neznámého nepřítele trochu zaměstnáme a zdržíme. Ostatní ať se stáhnou na dohled od lodi. Pozorujte všechno, co se bude dít. Vysílačku mějte pořád zapnutou. My si ji zaměříme a lépe vás pak najdeme."

^ >- ^

„Musíme se odtud nějak dostat," řekl Werner Stemal. „Aspoň se o to musíme pokusit. Bude lepší podnikat cokoli, než tady trčet a zírat, dokud si nás přítel Napoleon nevezme zase na paškál."

„Kudy chcete odejít?" namítl plukovník. „Stěny nemají žádné otvory. „Napoleon se dokáže pohybovat skrz hmotu, ale my ne." Pak se obrátil na Sammyho Goldsteina: „Dokázal byste s ním navázat duševní kontakt?" zeptal se- „Cítíte, kde se právě zdržuje?"

Mutant pokrčil rameny.

„Můžu vám něco říct," odpověděl, „ale jak chcete vědět, že nejsem ovlivněn? Moje informace vám nebudou nic platné, protože mi nedůvěřujete. Budete mít pořád před očima, jak mě před Časem vyřídil Mataal.

Totéž je možné i teď. Kdo ví... Mohl bych vám'něco navykládat, ale třeba to není pravda."

Everson pochopil, že mutant má pravdu. Bylo hloupé se na něj spoléhat. Goldstein promluví, až si bude zcela jist.

Weiss a Sterna! mezitím vstali a společně s Bellingerem prohledávali stěny. Ohmatávali každičký centimetr, až Weiss dospěl k místu, které prohledával mimořádně pečlivě.

„Tudy jsme sem přišli. Měly by tu být dveře,"

„Napoleon je molekulární transformer. Může udělat dveře a pak je proměnit ve stěnu," namítl Everson.

„Nezačínejte s tím, pane," ohradil se Bellinger. „Za chvíli nám začnete tvrdit, Že tahle místnost vůbec neexistuje..."

Plukovník raději nic nenamítal. Jeho muži byli velmi rozrušení, nemělo význam je ještě více rozčilovat. Posadil se vedle Weisse a přemýšlel. I kdyby se jim podařilo uniknout z téhle místnosti zpět na chodbu, čeho by docílili? Jenom změny stanoviště...

„Hotovo!" zajásal Weiss.

Everson popleteně zamrkal. Stěna byla ještě pořád neprostupná.

„Tak nač ještě čekáme?" divil se Weiss.

Bellinger zafrkal. Sternal významně pohlédl na plukovníka. Mladý mutant kroutil hlavou. Kromě Weisse nikdo nic neviděl. Jenom holou stenu bez dveří.

„Nejdřív se poradíme, Poule," opatrně navrhl plukovník. „Jak se vám podařilo najít východ?" Weiss se matně pousmál.

„Zní to možná směšně," řekl, „ale pevně jsem si přál, aby tu byly dveře - a jsou tu!"

„Zajímavé," zamumlal plukovník. Chudák chlapec, pomyslel si v duchu.

„Jdu se podívat ven," řekl Weiss.

Litovali ho všichni, když se dívali, jak kráčí proti'stěně. Čekali, že do ní narazí, ale nenarazil.

Weiss jednoduše prošel.

^ A ^

Dr. Morton zapnul svítilnu a rozhlížel se. Pensteven přistoupil k němu. Pohyboval svítilnou jako tenisovou raketou a hleděl kolem sebe. Seržant Delaney pozoroval podlahu. Astronaut Tanaka měl palce zaháknuté za opasek a čekal.

Vedle něj zel otvor, kterým by prošel slon. Byl temný a otevřený. Šikmo k tomuto otvoru vedly různě silné kovové výztuhy. Ve výšce deseti metrů končily u stropu, kde byl další průchod.

„Vylezeme nahoru," řekl Dr. Morton a začal šplhat jako opice. Pensteven ho následoval a pak i ostatní. Tuhle první překážku překonali bez větších problémů.

„A co dál?" zeptal se Pensteven. Bezděčně přitom šeptal. Než mohl někdo odpovědět, v reproduktorech uslyšeli slabé volání o pomoc. Čtyři kužele světla pročesávaly temnotu.

„Může to být past," varoval Dr. Morton.

Světlo padlo na postavu, která se nedaleko svíjela na podlaze.

„To je přece Green!" zvolal Pensteven. „Podívejte, doktore!"

Rozběhli se k roztřesenému Napoleonovi. Jeho tvář byla stažena křečí. Asi ho někdo zbil. Dr. Morton se nad něj sklonil.

„Jen klid," řekl. „Hned ti pomůžeme, příteli."

Napoleon zvedl tenké paže.

„Musíte pomoci svým přátelům," zakrákoral s námahou. „Jsou dole u démonů. Pospěšte si..."

Dr. Morton vyskočil.

„Zpátky!" zvolal. „Musíme zase dolů!" Pohladil Napoleona po ošklivé hlavě. „Vrátíme se..." Utíkali zpátky a lezli po tyčích dolů. Jejich svítilny znovu ozařovaly stěny. Nemohli vidět, jak Green vstává a noří se do temnoty.

^ A ^

„Protože jsme všichni viděli totéž, tak se to stalo," řekl Marcus Everson. „Musíme se smířit s tím, že Poul prošel stěnou, jako by neexistovala."

Nikdo nic nenamítal. Hledali východisko z nepříjemné situace a museli je najít. Poul Weiss nebyl vybaven nadpřirozenými schopnostmi... A za okamžik se vrátil do místnosti.

„Můžeme jít, pane," oznamoval. „Na chodbě nikdo není."

Nebylo tak docela obvyklé, aby obyčejný Pozemšťan procházel stěnou, a chvilku trvalo, než se plukovník vzpamatoval.

„Jak to děláte, Poule?" zeptal se plukovník.

Weiss se zatvářil překvapeně.

„Já myslel, že to víte, plukovníku. Žádná stěna ve skutečnosti neexistuje. Máme ji jen vsugerovanou ve svých mozcích. Obyčejný trik...," zašklebil se, ustoupil o pár kroku a prostrčil stěnou ruku. „Zkuste to sám..."

Krátce nato stáli všichni na chodbě.

„Támhle odtud jsme přišli," řekl Weiss. „Můžeme vyrazit a porozhlédnout se."

„Souhlasím," řekl Everson a vykročil jako první, Tušil, že je čeká boj. Boj s neviditelným protivníkem, který dokonale ovládá triky nejrůznějšího druhu.

^ •*- ^

Scoobey zasmušile sledoval čtyři roboty, kteří vlekli paprskové dělo. Zalitoval, že nemohou použít průzkumné čluny a že mu-

sejí pěšky. Trochu nevěřícně pozoroval Murguta, který kráčel v čele kolony. Murgut už téměř úplně ztratil strach z pouště. Na palubě MEXICA se totiž seznámil se zbraněmi Pozemšťanů. Ohromily ho natolik, aby věřil, že s jejich pomocí Zlo pouště snadno přemůžou.
Na okamžik se zastavil a počkal na Scoobeye. „Bolí mě hlava," stěžoval si. „A je to čím dál silnější." „To mi je líto," poznamenal důstojník. „V takovém vedru není divu. Doktor ti něco dá." Murgut přiložil dlaně ke spánkům a zasténal. „Rychle, doktore!" zvolal Scoobey, přestože netušil, zda Greenovi pomohou léky, které zabírají na člověka. „Má víc strachu než bolesti," řekl Lewellyn. „Je to démon...," hlesl Murgut. „Nesmysl," odporoval Lewellyn. „Nevěřte pověrám." Ale Green najednou padl k zemi a roztřásl se po celém těle. „Nechtě mě tady... Zlo pouště mě zabije... Zlo je v mé hlavě... Zabije mě..."

4- A ^

Dr. Morton se zastavil.

„Proč nejdeme dál?" zeptal se Tanaka.

„Napoleon nás oklamal...," řekl doktor. „Nevím proč, ale odlákal nás."

O pár minut později stáli na místě, kde před Časem našli Napoleona. Green už tam však nebyl.

„Jdeme dál," přikázal Morton. „Ale opatrné..."

Vtom se loď zachvěla a doktor ztichl.

„Co to bylo?" hlesl Pensteven.

Druhý otřes byl silnější. Vibrace byly natolik mocné, že se sotva udrželi na nohou.

„Měli bychom odtud vypadnout," navrhoval Tanaka.

„A Everson?" zavrčel doktor. „Necháme ho ve štychu? Trošku s náma třesou, no... To snad vydržíme."

A aby dodal svým slovům na důrazu, vykročil kupředu. Kráčel jako opilý. Potácel se a ztrácel stabilitu. Nevšímal si, jestli ho ostatní následují. Neměl nejmenší strach. A chvění zvolna sláblo...

Pak přišel třetí otřes. Srazil muže k podlaze. Morton měl nejdříve pocit, že ho někdo nakopl, ale pak si všiml, že padají i ostatní. Chtěl vstát, ale tři rychlé otřesy po sobě mu to'nedovolily.

Takže si řekl, že raději počká vleže. A snažil se nemyslet, co by se stalo, kdyby otřesy ještě více zesílily.

^ A ^

Sammy Goldstein stál opřen zády o stěnu. Předním se jako opilí potáceli Everson, Bellinger, Weiss a Stemal. Mutant cítil mentální sílu molekulárního transformera, ale byl na ni připraven. Nehodlal se dát utlumit nebo ovlivnit... Ale zároveň nepočítal s jinými zákeřnými triky protivníka. . '.

Když se Napoleon opět zjevil, Bellinger na nic nečekal a zamířil na něj paprskometem. „Edwarde!" zvolal Goldstein. „Nedělejte to!" Bellinger se bezradně usmál. Pozvedl zbraň a zmáčkl spoušť. Neměl to dělat... Napoleon se na něj vrhl svými paranormální-mi silami. Bellinger slyšel v podvědomí výkřiky, pak se ozvalo zadunění padající zbraně a Goldstein měl pocit, že se mu hlava nafukuje jako bublina. Musel rychle něco udělat. Z posledních sil vyhledal paravlnu Greenů. Kdosi vzlykl. Byl to on sám. Než mohl Napoleon způsobit, aby po něm stříleli všichni, musel tohle místo opustit. Vyskočil a rozběhl se pryč. Strašlivá rána ho však srazila k podlaze. Loď se děsivě třásla... Goldsteinovi se udělalo špatně. Chtěl si odkašlat, ale nešlo to. Před očima mu

bez ustání tančily kruhy a rozbolela ho hruď... Málo kyslíku, pomyslel si... Bere nám z chodby vzduch... / '

Ještě jednou zabojoval proti otřesům. Dýchal jen přerývaně. A co ostatní? Museli přece nějak vyváznout! Kdosi do něj vrazil. Goldstein se ho zbavil. Teprve nyní si uvědomil nepopsatelný rámus, který vydávala vibrující loď. Cítil se nekonečně unaveně. Toužil po klidu a po spánku. Víčka mu klesala.

A Napoleon se napřáhl k rozhodujícímu úderu.

^ -*- ^

Zprvu to vypadalo, jako by mezi cizí lodí a nimi vyvstala mihotavá vrstva vzduchu, která způsobovala, že všechno za ní bylo zamlžené. Landi si promnul oči.

„Chanceyi," zabručel. „Co vidíte?'

Oslovený se flegmaticky zvedl a setřel si ze skafandru písek. „Ta věc se klepe."

I ostatní zpozorněli.

„Nač ještě čekáme, Toni?" zvolal černý Ogieva. „Musíme odtud dostat naše chlapy dřív, než bude pozdě."

„Scoobey jen tak nedorazí," řekl další. „Nemá smysl na něj čekat. Plukovník možná bojuje a potřebuje pomoc." f

„Ne," rozhodl Landi.

Nestaral se o protesty a nadávky svých druhů. Antonio Landi byl sice temperamentní, ale také věděl, co je zodpovědnost. Nejdříve ze všeho požádal spojaře o kontakt se Scoobeyem.

„Tady Landi, pane. Dosud se žádný z našich mužů nevrátil z cizí lodi. Nemáme s nimi spojení. Cizí loď je už několik minut zmítána zimnicí. Mí lidé si myslí, že bychom se měli jít podívat na její palubu."

„Tušíte, co by se tam mohlo dít?" zeptal se Scoobey.

„Ani v nejmenším, pane. Pořád se to třese."

„Považujete situaci za nebezpečnou životu?"

Landi chvíli přemýšlel a pak řekl: „To ne; pane." „Zůstaňte na svém stanovišti a nic nepodnikejte, dokud nebudu u vás. Kdyby však nastala situace, že byste se bál o Životy našich mužů v té lodi, pak vám dávám volnou ruku. I my máme problémy. Trápí nás Murgut. Konec." Landi se rozhlížel.

„Vypadá to, že už zase přijde písečná bouře," poznamenal Dealcour. „Vítr sílí."

„Orkán nás odvane do horoucích pekel," vyslovil Landi domněnku. „Ztratíme tu loď z dohledu." Pak už neměl o čem přemýšlet:

„Jdeme!" rozhodl-Nemusel říkat kam. Všichni to věděli.

^ ^ ^

„Jsem jedna velká boule," poznamenal seržant Delaney a tiše zasténal.

„Končetiny si spočítáte později," řekl Dr. Mormon. „Teď pokračujeme'" ,

Vstali a běželi dál po chodbě. Čtyři bolestmi zkroucené postavy, jednou rukou svíraly svítilny, druhou si chránily hlavu. , Zatímco Morton přemýšlel, jestli se nemá znovu pokusit navázat s Eversonem spojení prostřednictvím helmové vysílačky, z chodby proti nim se vypotácel muž.

Byl to Bellinger a vypadal hrozně. Vlasy měl rozcuchané a uniformu v cárech. Mířil si to k nim s rozpřaženýma rukama a při každém otřesu se chytal stěn.

Dr. Morton se s ním srazil, ale Bellinger vypadal, jako by nebyl při smyslech, protože se snažil doktora odstrčit a pokračovat.

„To jsem já, Ede!" křičel Morton. „Nepoznáváte mě? Musíme za vámi! Musíme pomoci ostatním!"

Bellinger zvolna chápal. Trvalo mu to. Třásl se po celém těle... „Zastřelil jsem toho kluka," řekl jen a zhroutil se.,

„Mluvíte o Goldsteinovi?" naléhal Morton.

Ale Bellinger prožil tak silný šok, že už nedokázal mluvit rozumně.

„Hledáme dál'" přikázal doktor. „Everson už nemůže být daleko. Je možné, že tam někde bojují. Zařídíme se podle toho." .

Tasil paralyzátor, přestože věděl, Že proti transformerům s ním má stejnou šanci, jako s plastikovou stříkací pistolkou na vodu.

^ ^ ^

Člověk - i když to byl mutant - nemohl zároveň lapat po dechu, snažit se udržovat stabilitu a bojovat se superbytostí, jejíž parapsychické síly byly téměř nevyčerpatelné. Paravlna domorodců už nestačila, aby udržela Napoleona v odstupu. Goldstein se svíjel na podlaze a uvědomoval si, že jeho mentální schopnosti slábnou.

V myšlenkách spatřil Napoleonovu tvář. Green se usmíval. Pokyvoval hlavou jako moudrý stařec.

„Nechtěl jsem k vám být tak krutý," oznamoval telepatickou cestou. „Ale donutili jste mě k tomu. Váš rozum vám měl říct, že nemáte naději. Nyní bude nejlepší, když společně opustíme, tuto loď. Není v dobrém stavu. Musel jsem aktivovat nějaké přístroje, které by mohly přivodit katastrofu. Byl jsem k tomu donucen vaším hloupým odporem. Jakmile vystoupíme z lodi, octnete se ve vichřici, která vám neumožní utéct. Budete mít co dělat, abyste se udrželi na nohou. Vrátíme se k vaší lodi. Než ji opravíte, najdu si mezi členy posádky muže, kteří mě rádi poslechnou. S jejich pomocí pak odletím. Ostatní zůstanou na Moluku. Budou se moci zabývat dalším vývojem zdejších domorodců."

Goldstein si ušetřil otázku, ke které skupině bude asi patřit, a

Landi chvíli přemýšlel a pak řekl: „To ne; pane." „Zůstaňte na svém stanovišti a nic nepodnikejte, dokud nebudu u vás. Kdyby však nastala situace, že byste se bál o životy našich mužů v té lodi, pak vám dávám volnou ruku. I my máme problémy. Trápí nás Murgut. Konec." Landi se rozhlížel.

„Vypadá to, že už zase přijde písečná bouře," poznamenal Dealcour. „Vítr sílí."

„Orkán nás odvane do horoucích pekel," vyslovil Landi domněnku. „Ztratíme tu loď z dohledu." Pak už neměl o čem přemýšlet:

„Jdeme!" rozhodl. Nemusel říkat kam. Všichni to věděli.

^ A ^

„Jsem jedna velká boule," poznamenal seržant Delaney a tiše zasténal.

„Končetiny si spočítáte později," řekl Dr. Morton. „Teď pokračujeme!"

Vstali a běželi dál po chodbě. Čtyři bolestmi zkroucené postavy, jednou rukou svíraly svítilny, druhou si chránily hlavu.

Zatímco Morton přemýšlel, jestli se nemá znovu pokusit navázat s Eversonem spojení prostřednictvím helmové .vysílačky, z chodby proti nim se vypotácel muž.

Byl to Bellinger a vypadal hrozně. Vlasy měl rozcuchané a uniformu v cárech. Mířil si to k nim s rozpřaženýma rukama a při každém otřesu se chytal stěn.

Dr. Morton se s ním srazil, ale Bellinger vypadal, jako by nebyl při smyslech, protože se snažil doktora odstrčit a pokračovat.

„To jsem já, Ede!" křičel Morton. „Nepoznáváte mě? Musíme za vámi! Musíme pomoci ostatním!"

Bellinger zvolna chápal. Trvalo mu to. Třásl se po celém těle... „Zastřelil jsem toho kluka," řekl jen a zhroutil se,

„Mluvíte o Goldsteinovi?" naléhal Morton.

Ale Bellinger prožil tak silný šok, že už nedokázal mluvit rozumně.

„Hledáme dál!" přikázal doktor. „Everson už nemůže být daleko. Je možné, že tam někde bojují. Zařídíme se podle toho."

Tasil paralyzátor, přestože věděl, že proti transformerům s ním má stejnou šanci, jako s plastikovou stříkací pistolkou na vodu.

-fy- A ^

Člověk - i když to byl mutant - nemohl zároveň lapat po dechu, snažit se udržovat stabilitu a bojovat se superbytostí, jejíž parapsychické síly byly téměř nevyčerpatelné. Paravlna domorodců už nestačila, aby udržela Napoleona v odstupu. Goldstein se svíjel na podlaze a uvědomoval si, že jeho mentální schopnosti slábnou.

V myšlenkách spatřil Napoleonovu tvář. Green se usmíval. Pokyvoval hlavou jako moudrý stařec.

„Nechtěl jsem k vám být tak krutý," oznamoval telepatickou cestou. „Ale donutili jste mě k tomu. Vás rozum vám měl říct, Že nemáte naději. Nyní bude nejlepší, když společně opustíme , tuto loď. Není v dobrém stavu. Musel jsem aktivovat nějaké přístroje, které by mohly přivodit katastrofu. Byl jsem k tomu donucen vaším hloupým odporem. Jakmile vystoupíme z lodi, octnete se ve vichřici, která vám neumožní utéct. Budete mít co dělat, abyste se udrželi na nohou. Vrátíme se k vaší lodi. Než ji opravíte, najdu si mezi členy posádky muže, kteří mě rádi poslechnou. S jejich pomocí pak odletím. Ostatní zůstanou na Moluku. Budou se moci zabývat dalším vývojem zdejších domorodců."

Goldstein si ušetřil otázku, ke které skupině bude asi patřit, a

raději se znovu pokusil najít mentální vlnu Greenů, aby ji namířil proti Napoleonovi. Ovsem jakmile na to začal myslet, nesnesitelně ho rozbolela hlava...

„No, takže doufám, Že už s těmi hloupými experimenty přestanete," řekl nahlas Napoleon. „Ušetříte si bolení hlavy. Koneckonců bych vás nechtěl na Moluku zanechat jako duševní vrak."

Everson se probíral a ztěžka vstával. Trochu nejistě se postavil na nohy. Goldstein se na něj podíval a matně se usmál.

„Nevypadá to dobře, co?" zeptal se Everson.

„Ne, pane," odpověděl Goldstein a kývl k Napoleonovi. „Dovede nás ven a bude nás držet pod kontrolou. Dokázal to."

Everson pokrčil rameny, ale bleskurychle tasil a vystřelil proti Greenovi. ;

Bez účinku...

„Tak už mějte rozum," káral ho transformer. „S tímhle jste přece už skončili."

„Jen jsem to chtěl zkusit," zavrčel plukovník.

„Oblečte si skafandry," přikázal Green. „Půjdeme."'

V té chvíli se z chodby vyřítila skupinka, vedená rozzuřeným doktorem Mortonem. Jakmile spatřil Napoleona, přiběhl až k němu a položil mu na prsa hlaveň svého paralyzátoru.

„Moment, doktore," zarazil ho Everson. „Musím vám něco vysvětlit dřív, než nás dostanete do problémů."

^ A ^

Antonio Landi by nikdy nevěřil, že pouhých sto metrů může být vzdáleností, kterou nepřekoná ani za dvacet minut. Museli pochodovat proti větru a Šlo to tak ztuha, až měl dojem, že udělá krok kupředu a další tři zpátky. Nicméně pokračoval jako automat a zarputile se snažil zkrátit vzdálenost mezi sebou a cizí lodí.

Vtom proti němu ze šera cosi vyšlo. Přimhouřil oči, aby lépe viděl.

Byl to muž ve skafandru. Landi na něj mávl a oba se zastavili. Pak se vynořil třetí muž. .

„Všechno v pořádku?" zeptal se muž vedle Landiho.

„Pane," vykoktal spojař. „Kde se tu berete?"

„Přinesl mě vítr," vysvětloval plukovník. „Ostatní jdou za mnou." '

. . •

„Co se stalo?" zeptal se Lundi a objevoval za plukovníkem další stíny.

Chvíli trvalo, než mu plukovník vysvětlil situaci.

„Napoleon je molekulární transformer. Momentálně nás má v hrsti. Jeho cílem je MEXICO."

^ A ^

Poušť se ^uklidnila.

Goldsteina bolelo celé tělo. Nejvíc levá ruka. Možná ji měl zlomenou. Když se však rozhlédl po ostatních mužích své smutné skupinky, zjišťoval, že někteří na tom jsou ještě hůře. Bellingera museli podpírat. Pensteven za sebou táhl nohu.

Mutant se podíval na Eversona. I kdyby nyní stokrát chtěl, nebyl schopen číst velitelovy myšlenky.

Zrovna když chtěl znovu sklopit zrak, na vzdálené duně se objevil černý bod. Krátce nato druhý. Než mohl Goldstein ze sebe něco vysoukat, byla tam celá skupina.

Scoobey a jeho muži! , . '

„Vím o nich," telepaticky oznamoval Napoleon. „Nemohou vám nijak pomoci." . ,,

Obě skupiny se k sobě nezadržitelně- blížily. Goldstein poznával paprskové tělo, které nesli roboti. Zkroušeně se usmál. Velikost zbraně byla v tomto případě zcela lhostejná. Scoobeye 'čekalo překvapení. "

.

Pak spatřil Greena. Šel za Scoobeyovými muži. Pravděpodobně to byl Murgut.

Bleskurychle dostal nápad; nebylo by možné/aby přítomnost skutečného Greena oslabila transformerovy síly? - i-

Bylí od sebe už jen padesát metrů, když v helmových vysílačkách uslyšeli Scoobeyův hlas. .

„Zdá se, že jsme se snažili zbytečně, pane!" poznamenal zvesela. „Doufám, že vás výlet byl úspěšný." .

Everson mu vysvětlil, jaký měli úspěch...

Murgut se mezitím vydal *k* Napoleonovi.

„Držte ho ode mne!" přikázal Napoleon telepaticky.

Přestože se v Goldsteinovi proti tomuto mentálnímu rozkazu všecko příčilo, nemohl se mu ubránit. Jeho nervová soustava byla pod silným vlivem cizí bytosti. Vykročil k Murgutovi, aby mu zabránil přiblížit se k Napoleonovi.

„Rychleji!" ozvalo se mu v mozku.

Goldstein se rozběhl. Utíkal za Murgutem, aby ho zastavil,ale zároveň se v něm odehrávaly neobvyklé duševní procesy: Čím , více se k Murgutovi blížil, tím slabší byl Napoleonův vliv na jeho rozhodování. Zato vsak sílila Greenova paravlna. Nyní už Goldstein utíkal z vlastní vůle. Tasil paprskomet, ale podcenil transformerovy schopnosti. Zničehonic před ním vytryskla písečná fontána, jejíž tlak by utrhl hlavu dospělému býkovi. Goldstein skočil do bezpečí.

Murgut mezitím mašíroval k Napoleonovi a nic zlého netušil.

Molekulární transfonner před ním prchal.

Goldstein měl oči slepené potem. Přimhouřil je, zamířil a vystřelil.

„Je to démon!" volal na Murguta.

Molekulární transformer klopýtl a upadl. Murgut u něj byl první. Mutant přestal střílet, aby ho nezasáhl. Zděšeně sledoval, jak Murgut pomáhá protivníkovi na nohy. Jak by měl Greenovi vysvětlit, že Napoleon je nepřítel?

„Skloňte se, Sammy!" ozvalo se za ním.

Ihned poslechl a nad hlavou mu zafičel horký vzduch.

Pak se hned podíval před sebe.

Murgut klečel před nehybnou postavou poslední bytosti jedinečné civilizace. Výstřel z termozbraně Napoleona podivně proměnil.

Už nebyl hubený a křehký, vrásky ve tváři se mu vyhladily. To, co nyní Green viděl, už nemělo nic společného s jeho krajany.

V okamžiku smrti Napoleon nabral svou prapůvodní podobu.

Kdosi přistoupil ke Goldsteinovi. Byl to plukovník Everson-

„Kdo střílel?" tiše se zeptal Goldstein.

„Jeden z robotů," klidně opáčil plukovník. ;

Společně odváděli Murguta od mrtvoly. Teď, když už bylo po boji, Goldstein necítil vůbec Žádné uspokojení. Ovšem myšlenka, že za několik dní nasednou do opraveného křižníku MEXI-CO a poletí domů, mu v té chvíli výrazně zlepšila náladu...